

EDITURA TINERETULUI

PRRIENDII DIN PĂDURE

88741
13 4040

HEDI HAUSER
WALDGEMEINSCHAFT „FROHER MUT“
1966
JUGENDVERLAG BUKAREST

PRRIENDII DIN PĂDURE

Într-o pădure mare, atît de mare, încît un mele nici în zece ani nu ar fi putut s-o înconjoare, trăia un mic și vesel popor.

Între rădăcinile copacilor, în scorburi, pe crengile arborilor și în cuiburi trăiau micuțele vietăți, care umpleau întreg codrul cu ciripitul, zumzetul și forfoteala lor. Toate erau harnice; și furnica, și albina, și gîndăcelul munceau întreaga zi. Noi cetăți, noi cuiburi răsăreau ca ciupercile, din pămînt, iar pădurea era străbătută în lung și în lat de o măiastră împletitură de poteci și potecuțe.

Multe, multe se întîmplau zilnic: atît de multe, încît nici nu mi le mai amintesc pe toate. Micuțul popor trăia o viață veselă și pașnică. Și dacă viespile și țîțarii nu s-ar fi învrăbit mereu — fiindcă fiecare dintre ei se fălea că e stăpînul celui mai lung și ascuțit ac — ar fi domnit liniște și înțelegere deplină. Numai straja pădurii a izbutit pînă în cele din urmă să-i astîmpere și să le potolească certurile.

Vorbesc despre strajă, uitînd că nici nu v-am pomenit încă despre așa ceva! Da, în pădure stăteau de pază nenumărate santinele și niciuna nu și-ar fi părăsit postul pentru nimic în lume. Despre ele, însă, vă voi povesti mai tîrziu; aflați mai întîi cum micii locuitori ai pădurii s-au adunat laolaltă și cum își petreceau ei vremea, și cu munca, dar și cu jocurile!

Încep, și cine are urechi, să asculte...

POVESTEA LUI CRICRI — TAIETORUL DE LEMNE

Acolo unde cîmpia largă e tăiată în curmeziș de brîul de fagi și stejari falnici și unde se înalță un munte acoperit de brazi și de molifiți, într-o scorbură a aceluiași copac se aflau

atât cetatea furnicilor, cât și sălașul albinelor. Furnicile și albinele se înțelegeau de minune și trăiau în prietenie, văzându-și fiecare de treabă.

Intr-o zi, furnica Sprintenica o scăpă pe albina Zum din plasa unui păianjen uricios, sfîșind pînza în care nimerise albina. De atunci se legă între ele o prietenie trainică. Celor două prietene li s-a mai alăturat cu timpul și buburuza Șapte-puncte, cu toată numeroasa ei familie, care era și ea chiriașă a aceluiași copac. Asta, deși între buburuză și furnici dăinuia o veche dușmănie.

N-aș putea să spun dacă gîndul cel bun i-a venit albinei, furnicii sau buburuzel. Cum a fost, cum n-a fost, iată că într-o bună zi cele trei familii au hotărît să muncească laolaltă și să culeagă roadele împreună. Zis și făcut. Furnicile sînt meștere la zidit, albinele se pricep să facă miere, iar buburuzele știu de minune să crească puerii de plante. Își împărțiră cît mai bine munca pe care o aveau de făcut, și lucrurile mergeau strașnic, toți fiind mulțumiți cu orînduiala cea nouă.

Dar într-o seară, Sprintenica veni alergînd într-un suflet:

— Inchipuiți-vă... și se așază să se odihnească puțin ca să poată vorbi mai departe, atît de tare fugise. Inchipuiți-vă! Crici vrea să vină și el alături de noi. Inchipuiți-vă așa ceva! Crici și noi!

— Cum? Ce-ai spus? Cine? Crici-greierul? Nemai-pomeni!

Parcă se zăpăciseră toate: și furnicile, și albinele, și buburuzele. Repede ca vîntul, lepurilă — poștașul și toboșarul pădurii — fu trimis să sune adunarea. Și după ce se adunară cu toții, începură să se sfătuiască dacă să-l primească sau nu pe Crici în întovărișirea „Voie bună”.

— Sînt hotărît împotriva, spuse o albină încercușită. Unde o să ajungem dacă o să trebuiască să hrănim toți leneșii și trîntorii? Ar însema să tot muncim și să muncim, iar la urmă să nu ne alegem cu nimic. Nu! sînt hotărît împotriva!

— La urma urmei, eu zic să-l chemăm pe Crici, să ne spună el ce vrea. Apoi să audă și părerea noastră, socoti de cuviință buburuza.

Bună vorbă! lepurilă își luă iar picioarele la spîlare, și nici n-apucase cucul să cînte de două ori, că el se și întoarse cu Crici.

Iată-l dar pe Crici adus pe neașteptate în mijlocul zgomotoaselor furnici, albine și buburuze. Atît de sfios, rușinat și înfricoșat, c-ar fi vrut mai degrabă să-l înghită pămîntul sau, cel puțin, ar fi vrut s-o ia la sănătoasa. Dar cum lucrul ăsta n-ar fi fost tocmai frumos — căci, de, se cheamă că fusese poștit — se tot sălta încurcat de pe un picior pe celălalt, căutînd să pară nepăsător.

— Ei, hai, spune, ce vrei? îl îmboldiră din toate părțile.

Crici își luă în sfîrșit inima-n dinți și spuse:

— Ce vreau? Vreau să flu primit în întovărișirea voastră.

— Oho! Păi asta nu-i chiar atît de ușor, băiețăș! spuse, înțepat, o furnică bătrînă. La drept vorbind, ce te pricepi tu să faci? Știi să zidești cetăți? Habar n-ai. Știi să faci miere? Nici asta! Știi să crești puerii de plante? Nici gînd de așa ceva. Cu alte cuvinte: nimic, nimic, nimic!

— Dar știu să cînt frumos, răspunse Crici, plin de modestie.

— Ha! ha! ha! Ați auzit? Știe să țirile puțin din ferăstrău! Și asta se cheamă la el cîntat! Ha, ha, ha!

— Dar nu știu numai să cînt. Mai știu și altele. Iar ce nu știu, mai pot să învăț. Că doar nu mi s-a gheboșat încă spinarea de bătrînețe.

— Adică ce mai știți?

— Știu să tai lemne.

— Știi să tai lemne? Mda... mda... Să tai lemne, spui?

— Dar asta-i nici că se poate mai nimerit! Buburuza își vîntura prin aer toate cele șase piciorușe. Tocmai asta ne și lipsește: un tăietor de lemne priceput.

— Va să zică mă primiți, nu? Și chipul necăjit al lui Cricri începu să se lumineze.

— Domol, domol, băiețăș! Graba strică treaba. Voi ce credeți? întrebă furnica cea bătrînă pe cei de față. Să-l primim?

— Da! da! da! se auziră voci din toate părțile, și... cît ai zice pîs, greierul se și dase peste cap de bucurie, făcînd o săritură cum nu se pomenise pînă atunci și nici nu cred că se va mai pomeni vreodată. Numai albina cea bătrînă clătina îngrijorată din cap.

— Fie! Să-l primim, dar deocamdată ca încercare. Acuma, Cricri, nu-ți mai rămîne decît să ne arăți că ești harnic și că poți face treabă bună. Dacă o să te lași pe tînjală, poți să-ți iei valeda, fiindcă n-o să ne placă să avem de-a face cu tine. Dar dacă o să fim mulțumite de tine, ei!... atunci te luăm în întovărășirea noastră.

— O să vă arăt eu ce sînt în stare să fac! Pe legea mea de greier!

* * *

Hei-rup! Hei-rup! Hei-rup! Una după alta, birnele erau așezate unde se cuvine. Buburuzele băteau cuiele cu niște ciocane uriașe. Munca era anevoioasă, totuși mergea înainte. Hei-rup! Hei-rup! Încă și încă o birnă. Furnicile își șter-

geau nădușeala! „În sfîrșit! Gata și ultima! Pînă mai vine altă încălătură, putem să ne mai odihnim puțin”. Se culcară toate la umbra răcoasă a ierbii.

Zzzz! Zzzz! se auzi deodată în văzduh. Stop! Luntrea zburătoare, purtată de patru albine, se opri. Și acum, surioarelor, din nou la treabă! Toate furnicile porniră la lucru cu mai mult zor. Într-o clipă în luntre nu se mai afla nimic. În schimb, în atelierul greierului stivele de lemne se înălțau tot mai sus.

— Ei! Acu să te văd, Cricri! Ia arată-le tu ce poți! își spuse greierul. Ferăstrăul lui despică din ce în ce mai repede buștenii. Hîșșș-hîșșș! Unul! Hîșșș! Hîșșș! Hîșșș! Încă unul! Furnicile nici nu erau în stare să care birnele atît de repede pe cît de repede lucra Cricri. Bucurîndu-se în sinea lui de privirile pline de admirație ale furnicilor, Cricri tăia din ce în ce mai iute. Nu trecu mult și toate birnele se aflau stivuite frumos, una lîngă alta. Abia acum avu și Cricri vreme să se uite în jurul lui. Și rămase cu gura căscată. Făcuse treabă, nu glumă!

Apa izvorului era atât de adâncă, încât nu puteai sta în ea nici pe picioroaie! Și totuși, dacă era vorba de ridicat podul, apoi birnetele trebuiau întărite una după alta. La treaba asta veniră în ajutor și albinele. Fiindcă ele puteau zbura, cîteva tîneau birnetele de capătul de sus, pînă cînd izbuteau să le proptească bine. După aceea veniră la rînd ciocănarilor, ca să bată cuiele, și apoi ceilalți.

— Ia spune-mi, — întrebă Cricri o furnicuță care trecea grăbită, — de ce trebuie să aducă albinele lemn de dincolo de apă, cînd și aici se găsește din belșug?

— Cum, de ce? Pentru că aici n-avem lemn bun. De-am face podul cu lemn de-al nostru, n-ar prea ține vreme lungă.

— Dar eu tot nu înțeleg. La urma urmei ce nevoie avem de pod?

— O! prostuțule! Nu ți-am spus doar că ne trebuie lemn pentru construcție? Cum vrei să-l trecem de pe un mal pe celălalt? Avem multe de clădit, nu numai podul. Și dacă ne-am pus pe lucru, cel puțin să facem totul cu socoteală.

— Dar albinele ar putea să aducă tot lemnul cu luntrea lor zburătoare, spuse Cricri.

— Sigur că da! Numai că, vezi tu, așa treaba merge prea încet. Și apoi, dacă o să punem numai albinele la clădit, cine o să culeagă miere? Că uite, miera ne place și nouă, furnicilor! Ba chiar ne place foarte mult.

— Așa, va să zică.

— Așa. După ce o să facem podul, o să-și poată vedea fiecare de rosturile lui. Și furnica dădu s-o pornească mai departe.

— Stai puțin! Unde fugi? sări greierul după ea. Ceva tot nu pricep. Ia spune-mi, cu ce se aleg albinele că vă ajută să construiți podul?

— Cum, cu ce se aleg? Ne ajută, tot așa cum și noi la rîndul nostru le-am ajutat dacă ar fi nevoie. Așa-i regula în întovășirea noastră. Și furnica o porni grăbită mai departe.

„Asta-i va să zică, își zise greierul. La drept vorbind, nu-i rău de loc”. Apoi se apucă iar de treabă, fiindcă luntrea zburătoare sosise cu o nouă încărcătură de lemn.

Și uite-așa trecu ziua, fără ca nimeni să fi băgat de seamă că soarele apusese.

— Încetarea! Și mîine mai e o zi! anunță iepurilă, bădînd în tobă.

Luntrea zburătoare, care tocmai sosise, fu repede descărcată, uneltele puse bine, și fiecare o porni spre casă. Cricri se îndreptă și el spre colțisorul lui, cînd o furnică îl ieși înaintea, pofzindu-l:

— Nu vrei să vii puțin pe la noi? Sau te pomenesci că te culci o dată cu găinile?

— Pot să viu? Strănic! Și-amîndoi o luară spre cetatea furnicilor. Nu era chiar atât de ușor, fiindcă nu oricine poate ține pas cu greierul. Dar pînă la urmă s-au înțeles ei. Cricri făcea cite o săritură mică și după fiecare săritură sta și aștepta furnica. Deși iute de picior, furnica trebui totuși s-o întindă nevoie mare. În sfîrșit ajunseră.

— Bine-ai venit! Îl salută pe Cricri straja cetății. Apoi străbătură un șir lung de coridoare.

Cricri se izbea mereu cu capul de tavan, cu toate că furnica alesese drumul cel mai potrivit. În cele din urmă sosiră cu bine într-o încăpere destul de mare ca să încapă în ea cîteva sute de furnici și, la nevoie, și cîteva greieri. Cei doi fură întîmpinați de mai multe furnici, care ședeau de jur împrejur pe niște bănci și nu știau ce să facă să le mai treacă timpul.

— Cricri, n-ai vrea să ne zici ceva din scripcă?

— Zău, Cricri, cîntă-ne ceva!

— Dar știi, ceva frumos!

— Cu plăcere, vă cînt cu plăcere, dacă vreți să mă ascultați, spuse Cricri foarte măgulit. Repede așezară cîteva bănci una lîngă alta, pe care luară loc furnicile, înconjurîndu-l pe Cricri. Acesta își scoase ferăstrăul și arcușul, pe care le purta totdeauna cu el, și începu să cînte. Arcușul luneca cu multă îndemînare, dar oricît se silea greierele, nu se auzea decît unul și același sunet. Cricri își dădu repede seama că muzica asta nu prea le plăcea furnicilor și se opri scurt.

— De! făcu Cricri. Numai așa știu să cînt. Dar voi vreți cîntece felurite! Și asta s-ar putea. Hai să cîntăm toți laolaltă! Văd că aveți aici o mulțime de instrumente.

— Instrumente avem noi, dar ca să putem cînta cu ele ceva mai frumos nu prea știm, spuse necăjită buburuza, care se afla și ea acolo.

Instrumentele fură repede împărțite. Buburuza bătea toba mare, furnicile suflau la trompete, la flaut, la oboi, cîntau la viori și mandoline. Ce mai gălăgie se stîrnise! Fără îndoială

că un străin și-ar fi astupat urechile. Dar încetul cu încetul, Cricri făcu ordine în toată hărmălaia asta. Ajută pe una, îndreptă pe alta, dădu un sfat aici, un sfat colo, le conduse pe toate, și pînă la urmă ieși ceva mai de doamne-ajută. Și toți se bucurară.

— Asta-i doar începutul. Dacă o să ne dăm osteneala și o să repetăm cu sirguintă, vom putea alcătui o orchestră cu care să ne mindrim, zise greierul.

— Strașnic! Are să fie strașnic! Și, de bucurie, buburuza bătu în tobă cu toate cele șase picioare. Zău c-o să fie strașnic!

— Așadar, pe mine! Își luă rămas bun greierul și fu petrecut afară de o furnică, pentru că, altfel, fără îndoială că s-ar fi rătăcit prin șerpuiala coridoarelor incurcate.

* * *

Podul era gata și urma să fie inaugurat. Era un eveniment însemnat și trebuia sărbătorit cum se cuvine. Serbarea începu dis-de-dimineață.

Un șir lung o porni peste pod. În frunte mergea orchestra condusă de Cricri. Faptul că repetițiile fuseseră ținute în taină făcea ca surpriza să fie și mai mare și succesul mai răsunător. Într-adevăr așa a și fost! Fiecare se minuna și se bucura de frumusețea cîntecelor. Mai cu seamă îl lăudară pe Cricri.

Dar ce se petrecea oare cu Cricri? În vreme ce fețele tuturor strălucneau de bucurie, de ce lăsa el oare capul în jos? La drept vorbind, așa ceva nici nu-i ședea bine.

Aaa! Da, acumă știu. Atunci trebuia să se hotărască dacă va fi sau nu primit în întovărășirea furnicilor, albinelor și buburuzelor. Și, cu toate că nu se simțea vinovat cu nimic, mai avea totuși îndoieli.

După orchestră mergeau cei care munciseră mai bine la construirea podului. Printre aceștia era o buburuză cu fiul și fiica ei cea mare. Mamei-buburuze îi creștea inima în piept, de bucurie. Șirul celor mai harnici dintre cei harnici era destul de lung. Veneau apoi ceilalți; furnicile pe jos, albinele și buburuzele în zbor. Toți gătiți ca de zile mari și cu flori la cheatoare.

După ce lungul șir trecu peste podul cel nou și toți se adunaseră în poiana de dincolo de apă, își schimbă și Cricri mutra lui plouată. Se înveseli ca prin farmec cînd bătrîna furnică își încheia astfel cuvîntarea:

— „Fiindcă am văzut că greierul Cricri nu-i un trîntor — așa cum sînt socotiți proteste toți greierii laolaltă — fiindcă el ne-a ajutat să construim podul și a pus pe picioare orchestra noastră, ne-am hotărît să-l primim în întovărășirea noastră.

— Bravo! Bravo! Așa-i drept! Trăiască prietenul nostru Cricri!

Și pînă să se dezmeticească el bine, se pomeni săltat în aer. Bucuria era nespus de mare.

Astfel fu primit și Cricri în întovărășirea „Voie bună” fără ca albina cea bătrînă să mai poată cîrți împotriva lui.

Serbarea se prelungi încă multă vreme. Au cîntat, au dansat, au mîncat miere și poame, au băut nectar dulce, și dacă ați tăcea puțin, ați putea și voi să auziți marșul pe care-l cîntă orchestra în încheiere.

Dar pentru una ca asta e nevoie de o liniște... să se audă musca!

Acum, după ce cunoașteți întovărășirea „Voie bună”, am să vă povestesc cum de a ajuns melcul căruțaș la întovărășire, cu toate că e vestit, și în pădure, și pe cîmpie, și în livadă, și-n grădină, mă rog, peste tot, pentru încetineala lui, și cu toate că avem și o zicală despre el, care spune: „Merge ca melcul!”

Lucrurile s-au petrecut cam așa: Întovărășirea „Voie bună”, adică furnicile, albinele, buburuzele, ba și greierul Cricri se sfătuiseră, hotărînd că au neapărat nevoie de un căruțaș priceput, care să le aducă acasă tot ce strîng. Pînă aici, toate bune. Dar unde să găsești un căruțaș cum îți trebuie? Lesne-i de spus, dar mai greu de făcut. S-au sfătuit ei ce s-au sfătuit, și pînă la urmă au însărcinat pe toboșarul Iepurilă să răscolească pădurea în lung și-n lat și să le găsească ceva potrivit.

Au mai desenat ei și niște afișe pe care aveau să le agățe la vedere, pe copacii cei mai groși. Așa că, peste două zile, locuitorii pădurii putură să citească:

„Atențiune! Atențiune, căruțași! Întovărășirea „Voie bună” caută de urgență un căruțaș priceput, cu cărușă proprie, și în perfectă stare de funcțiune. Căruțașul va fi primit ca membru al întovărășirii. Cei ce doresc să ocupe serviciul se pot adresa zilnic la sediul nostru, între al cincilea și al șaselea cîntat al cucului”.

„Păcat că am altă treabă și că nu-s căruțaș”, se gîndi ciocănitorea după ce citi anunțul. „Ar fi fost o slujbă minunată”, și se porni mai departe pe ciocănit, căutînd viermi de ciugulit. La fel cu ea gîndiră și prihorul, și carilul, și omida, și încă alți mulți locuitori ai pădurii.

Totuși se găsiră și destui hotărîți să intre-n slujbă. Veniră o mulțime chiar din prima zi! Și cu fiecare zi numărul lor creștea. Ei! Ce te faci cu droaia asta de cereri? Cum să nimeriști căruțașul cel mai priceput?

Se sfătuiră iar, și în cele din urmă se hotărîră să primească în slujbă pe acela dintre ei care va duce mai repede o încărcătură, de la moliftul cel mare pînă la marginea pădurii. Zis și făcut.

Soarele tocmai ieșise din puful norilor și, înainte de a-și începe derelicatul casei, aruncă o privire grăbită pe pămînt. „Ei, asta-i! Ce s-a întîmplat?” Și cum era încă destul de

somnoroș, se frecă la ochi ca să vadă mai bine. „Ce pun la cale gîngăniile astea?” Lăsă toate cîlele peste grămadă și se aplecă pe fereastră, să nu-i scape nimic din cele ce se petreceau în pădure.

Dar nu numai soarele era curios. La moliftul cel mare se adunaseră pe lîngă mulți concurenți, și mai mulți spectatori!

— Părerea mea este că lăcusta va ajunge cea dintîi, spuse mierla.

— Poate că da, poate că nu. Eu am mai multă încredere în cărăbuș, răspunse prietenul ei — prihorul.

— Ha, ha, ha! Ia priviți și voi cine vrea să se ia la întrecere! Melcul! Asta-i bună! Ce mai încrezut! Își închipuie

pesemne că o să-i crească aripi ca să ajungă primul la țintă! Și meșterul lepurilă se ținea de burtă de atita ris.

Astea și altele la fel se puteau auzi peste tot, până hăt, departe.

Dar cei ce se întreceau nu prea țineau seama de ce se vorbește și își făceau ultimele pregătiri.

Broțacelul se ridica și se lăsa mereu pe vine, îndoiind și dezdoind genunchii. Sus-jos! Sus-jos! În ultimele zile se odihnise cam mult, după o călătorie mai lungă, și își pierduse obișnuința săritului. Încheieturile i se cam înțepeniseră. Sus-jos! Sus-jos! Nici gând să obosească, pentru că în sinea lui se și vedea căruțaș, gonind prin lume.

Lăcusta, concurentul lui cel mai de temut, sărea de pe un picior pe altul de douăzeci de ori pe minut și își scutura în același timp toate măduarele.

Cărăbușul se rotea din ce în ce mai repede în jurul moliftului, plină ce, amețit de tot, căzu istovit în iarbă. Urechelița nu mai isprăvea cu încălțatul, iar rima își ungea încă o dată cu ulei toate inelele.

Cel mai liniștit stătea melcul Gum. El știa că se pregătise cum trebuie pentru întrecere și aștepta liniștit semnalul de pornire, fără măcar să se miște, fără să se obosească. Nu-i vorba, puțin îngrijorat era și el. Cunoștea doar destul de bine picioarele agere ale cărbușului și salturile uriașe ale lăcustei și ale brotacului. Fără doar și poate, avea să fie o luptă crâncenă. Dar de temut nu se temea de loc, pentru că știa tot atât de bine că acei cu care se întrece sînt lipsiți de rînduială și nechibzuți.

În sfîrșit veni și clipa cea mare. Președintele întovărășirii „Voie bună” ținu o cuvîntare în care arătă încă o dată, punct cu punct, rostul și condițiile întrecerii: cine va aduce cel dintîi și fără pagube o încărcătură de semințe de floarea soarelui, pînă la marginea pădurii, acela va fi primit în întovărășire. Prin urmare, băgați de seamă!

Mai înli se împărți fiecăruia aceeași greutate de semințe.

Apoi trebuia să se dea semnalul plecării, după care toți urmau să încarce semințele și să pornească.

Unu-doi-trei! Gata!

Tii! Să fi văzut atunci hal de zăpăceală! Cei mai mulți nu știau ce să facă cu semințele. Brotacul nu stătu prea mult pe gînduri, ci începu să-și umple gura lui cît o pungă și toate buzunarele. Lăcusta zvîrlî, fără multă socoteală, semințele într-un cărucior adus anume pentru asta. Din păcate, uitate că scîndurile de pe fundul căruciorului se cam desfăcuseră, căci nu de mult cărase cu el o gogoasă de molift, așa că semințele cădeau jos una după alta. Cărăbușul puse semințele într-un sac pe care-l luă în spinare. Melcul însă aruncă semințele într-o ladă pe care și-o pregătise tocmai pentru așa ceva și pe care și-o legase bine de căsuța lui din spate.

Cum isprăvisse repede cu încărcatul, melcul o porni printre cei dintîi, luînd-o multora înainte. Era greu să întrecă lăcusta și brotacul, dar se tira tot timpul la fel de iute, ca să nu obosească prea repede. Astfel, el merse destul de bine.

Dar ce se întimplase în timpul ăsta cu ceilalți? E drept că sacul nu i-ar fi dat cărbușului prea mult de furcă, dar cum se obosise încă înainte de a fi început întrecerea, nu mai putu, deși era iute de picior, să țină pas cu ceilalți. Trebuia tot mereu să se oprească și să se mai odihnească. Brotacul era nevoit

să adune mereu de pe jos semințele pe care le pierdea. Pesemne că avea buzunarele găurite. Urechelnița era prea slabă să poată duce dintr-o dată atîta greutate. Așa că lăsă în drum o jumătate, cu gîndul s-o aducă după ce o să ajungă mai întîi la țîntă cu o parte din semințe.

Deodată se auzi sunînd clopotul cel mare, și difuzorul anunță:

— Atențiune! Atențiune! Lăcusta a sosit cea dintîi!
„Păcat! gîndi melcul. Te-ai bucurat degeaba, Gum!” și vrău să se întoarcă din drum, cînd vocea din difuzor se auzi iar:

— Atențiune! Atențiune! Intrecerea continuă! Lăcusta trebuie să mai facă o dată parcursul, dacă vrea să ajungă căruțaș la întovărășire, deoarece a pierdut pe drum aproape toate semințele!

Melcul se tîri deci mai departe, iar ceilalți își văzură și ei de drum. Brotacul se bucură că a scăpat de cel mai grozav concurent și, de bucurie, făcu două-trei salturi uriașe. Dar, vai! săriturile astea nu i-au priit tocmai bine, fiindcă se poticni și-și scrînti un picior.

— Piciorul meu! Aoleu! Piciorul meu! Vai de mine, ce mă fac? puteai să-l auzi pînă departe cum se vîicărea. Era însă ambițios și se tîri așa — șchiopătînd — înainte. Văzînd că rămîne și în urma melcului și că nu mai e nimic de făcut cu întrecerea, deoarece piciorul i se umfla din ce în ce mai tare, se opri și se lăsă dus cu salvarea la clinica din pădure a doctorului Ursilă.

Concurenții rămași se apropiau de țîntă. Cel mai curios dintre spectatori alergau sau zburau o dată cu ei, îi îmbărbătau cu strigăte și își schimbau părerile între ei.

— Ei! Unde ți-a rămas lăcusta? rîdea prihorul de mierlă. Spuneai că o să ajungă prima!

— Ți-ai găsit și tu să rizi! Parcă tu ai nimerit-o mai bine cu cărăbușul tău! S-a poticnit și el destul de rușinos! îi răspunse mierla.

— Vezi tu, — continuă prihorul, — cărăbușul e un prost și s-a oboșit cînd nu trebuia. A alergat în jurul moliftului ca un zănațic și n-a vrut să asculte de sfatul nimănui. Lăcustei i se întîmplă întotdeauna cîte așa ceva, fiindcă e pripită și nu judecă cu temei nimic din ceea ce face. Pe lîngă asta, nici nu s-a pregătit cum trebuie. Izbînzile pe care le-a avut pînă acum se pare că i s-au cam urcat la cap!

— Ce mai vorbă, ai dreptate! spuse iar mierla, și cei doi prieteni se împăcară din nou.

În acest timp, concurenții se sileau să se întreacă unul pe altul.

Deodată, prin difuzor, se anunță că melcul Gum a ajuns cel dintîi și că a sosit la țîntă cu întreaga încărcătură de semințe. Două secunde mai tîrziu, veni gîlîind și lăcusta. Și încă îi mai lipseau multe semințe! Te cred! Cum ar fi putut să găsească în iarbă toate semințele pe care le pierduse în primul ei drum? „Altădată o să fiu mai cu băgare de seamă și mai dibace”, se gîndea ea, scărpinîndu-se în cap cam încurcată. Nu de alta, dar i se cam știrbise faima ei de alergătoare!

Acum veneau rînd pe rînd și ceilalți concurenți. De ce s-ar mai fi grăbit? Intrecerea se încheiase fără ei, și n-aveau ce să mai cîștige. Urechelnița nu mai trebuia să se întoarcă

după semințele lăsate, fiindcă și așa, cu jumătate din ele, tot scosese în urma rimei, care gemea din toate inelele.

S-a hotărât așadar ca melcul Gum să fie numit căruțaș al întovărășirii „Voie bună”. Toți au aprobat numirea, și melcul fu laudat pentru cărbuzința, seriozitatea și prevederea lui.

Astfel a ajuns căruțaș melcul Gum, spre marea mirare a tuturor locuitorilor pădurii. Furnicile, albinele, buburuzele și greierul Cricri s-au bucurat și ei și l-au condus cu cîntec și cu mare alai la locuința din întovărășire, unde îl mai puteți găsi și astăzi.

CUM A FOST SCAPAT DE LA MOARTE MOLIFLUL CEL MARE

— Vecinico! Vecinico! Ai auzit? Nemaipomenit! Coțofana abia că-și trăgea sufletul.

— Dar ce s-a întîmplat, cumătră? Întrebă curios pitigoiul, scoțîndu-și capul afară din cuibușor.

— Cînd s-a mai pomenit așa ceva? Moliflul nostru... Auzi? Cariul vrea să distrugă moliflul nostru. Vai, vai, vai! Moliflul nostru!

— Asta nu e cu puțință! Nu cred c-o să meargă pînă acolo cu îndrăzneala lui. O să-și rupă gîtul, ai să vezi!

— Cum poți să fii așa de liniștit, cumetre pitigoi? spuse supărată coțofana cea vorbărească. Dbar e vorba despre moliflul nostru, despre mindria întovărășirii noastre! Toată pădurea vîiește!

Și uite-o că a și plecat să ducă știrea și altor cunoștințe. În vremea asta și Iepărilă răspîndea vestea din poartă în poartă și din cuib în cuib. Furnicile și albinele și-o spuneau și șuşoteau împreună. Încremeniseră toate. Unde s-ar mai fi putut ține serbarea de vară, dacă nu sub moliflul cel mare, așa cum se făcea de ani de zile, de cînd luase flință întovărășirea „Voie bună”? Se poate? Nu! Nu se poate îngădui! Cariul, rușinea neamului gîndălesc, trebuie pus sub pază.

Ce-i de făcut? Ca printr-o tainică înțelegere, cu toții se adunară în jurul marelui și venerabilului molifi, care de groază tremură din toate ramurile. Flîndcă, vedeți, moliflul, cît e el de mare și de puternic, e fără de apărare împotriva unui rău-făcător atît de mic și de viclean cum este cariul.

— Ar fi bine ca una dintre noi să se strecoare în culcușul cariului și să-l înțepe pînă ce o să se dea bătut, spuse o viespe.

— Mai bine ar face treaba asta o furnică, se auziră voci. Furnica e mai mică.

— Pentru unul ca el nu-i de ajuns nici viespea, nici furnica. Pielea cariului este mult prea groasă. Astuia trebuie să-i tragem o chelfăneală mai zdăvăvă, nu așa! fu de părere ciocănițoarea. Poate că eu, cu ciocul meu lung, aș face mai bună ispravă.

— Cine știe unde se ține ascuns ticălosul? Așa de lesne nu pui mîna pe el! Ce-ar fi dacă i-am întreba neamurile? Că se au între ei ca mița cu ciinele.

Dar nimeni din numeroasa lui familie n-avea habar de locul unde se ascundea cariul. Îi cuprinsese mai pe toți deznădejdea, cînd deodată buburuza avu o idee strașnică.

— Ia ascultați aici, spuse ea cu glasul ei subțirel, începînd să-și depene planul. Și, pe măsură ce spunea, se spulberă în vînt și deznădejde, și jale, și tristețe. Se întorseseră iar entuziasmul și bucuria. Strașnic! Așa trebuiau să facă! Lasă c-o să vezi tu, cariule! O să-ți treacă pofța de ris!

Și fiecare se duse să-și vadă iar de rostul lui. Numai buburuza lăsă baltă creșterea puerilor de plante și porni în plimbare. Adică... plimbare să fie oare?

Zbură ea ce zbură, pînă ce ajunse în mijlocul pădurii, la un pin. De o cracă se legăna o tăbliță-pe care scria cu litere de-o șchioapă: STRAJA PADURII. O rădașcă stătea de veghe la intrare. Ea întrebă buburuza de rostul venirii ei. După ce află despre ce e vorba, o pofti să urce în pom, pe o scară întortocheată care ducea pînă sus. Ajunsă acolo, buburuza dadu de-o încăpere mare cu ferestre de jur împrejur. De aici puteai să privești în toate părțile. La o masă seșea un gîndac, iar o ciocănițoare măsura cu pasul ei odaia în lung și-n lat, cu un aer grav. Tustrei — gîndacul, rădașca și ciocănițoarea

— făceau parte din straja micilor viețuitoare ale pădurii. Tot din această strajă mai făceau parte un arici și un bursuc, care tocmai atunci plecaseră să pună mina pe un hoț.

În timp ce buburuza le povestea toată târășenia, cei trei clătinau îngrijorați din cap. Da, da! Chestiunea e serioasă. Cariul e un mare pehlivan, ca mai toți gindacii rozători, și dacă a apucat să se ascundă în vizuina lui întortocheată, apoi atît de ușor nu-l poți amăgi să iasă. Dar mai începe vorbă? De pedepsit, cariul trebuie neapărat pedepsit pentru toate isprăvile lui. Ultima faptă nelegiuită e fără putință de tăgadă: roaja pinului cel mare a și fost roasă într-o parte.

Întrebarea este însă cum să pui mina pe el? Și iată că buburuza începu să-și depene planul. După ce isprăvi, se înțeleșeră ce era de făcut și apoi, tuspătru, porniră spre moliftul în primejdie. Acolo, se adunaseră iar o mulțime de curioși. Dar nici printre ei nu se afla vreunul care să fi cunoscut adăpostul cariului. Unde să dai de ticălos?

Tocmai atunci iată că sosi un fluture, gîfîind de emoție.

— Știu unde se ascunde cariul! L-am văzut, zău că l-am văzut!

— Pe cine? Cînd?

— Ai văzut cariul?

— Sigur că da! L-am văzut! E aici, pe aproape... Și fluturele arată cu aripioarele spre dreapta. Acolo, în dosul tufișului este un molift mic, pipernicit. Am văzut cariul scoțindu-și capul pe ușă, tocmai cînd zburam pe acolo.

Straja, care și începuse să cerceteze toți copacii, se grăbi spre locul arătat de fluture. Găsiră destul de repede intrarea spre coridoarele cariului. Dar mai era oare cariul înăuntru?

Ciocănitorea bătu cu ciocul ei lung de trei ori în ușă, tare, ca să se audă, pe cînd rădașca trăgea clopoțelul, iar gîndacul striga cu voce puternică:

— Ieși afară, cariule, că altfel o să fie vai de pielea ta!

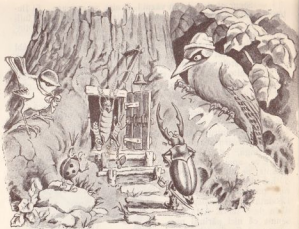
După asta se făcu tăcere. Cariul tot nu se arăta. Atunci buburuza spuse:

— O să intru eu în culcușul cariului.

Se strecură mai întîi spre stînga, pe un gang de larve, apoi se tîrî la dreapta, pe alt gang, apoi o luă drept înainte, dar nici pomeneală de cariul. Deodată, pe neașteptate, dădu de o larvă. Asta însemna că nici pămîntii nu puteau să fie departe. Încetată, buburuza luă drumul înapoi.

Cînd însă cariul nu se ivi nici după a doua chemare, straja se porni

să îndeplinească planul buburzei. Cinci ace de molift legate snop fură aprinse și puse în fața intrării. Fumul o luă de-a dreptul spre coridoarele carului, parc-ar fi știut ce așteaptă de la el locuitorii pădurii. Nici n-apucară acele să ardă pină la jumătate, că dinăuntru se și auzi vocea carului:

— Îndepărtați focul ăsta blestemat și o să ieșim afară!

Cînd făclia de ace de pin fu dată la o parte, se ivi și cariul, iar după el — nevasta lui cu o droaie de copii. Familia fu lăsată în libertate, iar cariul arestat. Și chiar în aceeași zi a și fost osîndit: doi ani închisoare în turnul pinului.

În timp ce cariul era dus spre închisoare, le ieși înainte o ceată de băieți și fete, care mergeau cîntînd. Aveau cu ei tot felul de unelte, căci porniseră la vînătoare — la vînătoare de gândaci dăunători. O fată zări cariul jos, pe pămînt.

— Ei! Ian te uită ce cariul frumos! Și se aplecă să-l apuce.

Gîndacul care-l însoțea abia apucă să se pitească la timp, că arestatul nostru — cariul — se și afla închis într-o cutie

întunecoasă. De-acum era bine pus la păstrare și nu mai putea să facă nici un rău. Și nici nu se putea plînge că sta de unul singur, deoarece copiii prinseseră pînă atunci o mulțime de gândaci și-i închiseseră în aceeași cutie.

Gîndacul o luă la goană spre pinul cel mare, unde se adunaseră locuitorii pădurii: Coțofana, care fusese de față, văzuse întîmplarea, și cit ai clipi răspîndi vestea în toată pădurea.

Să fi văzut atunci ce bucurie se stîrnie! Și uite-așa, miuța noastră buburuză a devenit dintr-o dată eroina întregii păduri.

CUM AU PAȚIT-O PAIANJENII DIN VINĂTOREȘTI

În Vinătorești, lângă Pădureni, era zarvă mare. De pe strada Stejarilor veneau în zbor albinele, iar de pe ulicioara Fagilor, viespile. Veniseră și musculițele, și țînțarii de pe Aleea Ghimpilor, apoi buburuzele, și în cele din urmă sosiră și două furnici cu vestea cea nouă. Mare pacoste cu păianjenii ăștia! Niște ticăloși blestemați!

Dar, mă rog, ce s-a întâmplat? Ce-i scosese din fire pe micuții zburători ai pădurii? Păianjenii, zbirii ăștia afurisiți, nu se mai satură! Nu li-i gândul decît la pradă, și adună, și tot adună hrană pentru zile mai puțin îmbelșugate. Ia ascultați acum ce plan ticălos au născocit!

În jurul Vinătoreștilor se întinde o poiană minunată și însorită. Aici se găsesc din belșug flori și iarbă grasă. Un pîrlîș argintiu și sprinten mormură prin poiană. Ei bine! Tocmai locușorul ăsta și l-au ales păianjenii! Au țesut o plasă uriașă și-au întins-o de-a curmezișul întregii poiene. Ba infumurații și-au pus și o firmă: „Societatea pentru prinderea gîzelor” S.P.P.G. O altă pinză ceva mai mică închidea șoseaua, iar în împrejurimile pădurii mai descopereai și alte pinze.

— Ce rușine! spuse minioasă o albină.

— Auzi! Să ne taie calea! izbucni bondarul.

— Și ne-au încălcat și livada! strigă furioasă o musculiță.

Erau cu toții minioși și se gîndeau cam ce-ar fi acum de făcut. Iată însă că deodată sosește coțofana limbută, cu sufletul la gură:

— Săriți! Ajutor! Ajutor! strigă ea încă de departe. Zum... Zum... și se opri cu vorba-n gît.

— Ce-i cu Zum? Spune odată! se repeziră toți la ea.

— Zum a căzut în plasă... gîfii coțofana.

— Unde? Unde?

— Acolo, lângă molift.

Nu mai era vreme de stat la sfat cum să le vie de hac păianjenilor. Zum — albină — căzuse într-una din pinzele afurisite și zăcea înțepenită. Trebuia neapărat să fie scăpată. Pînă să se adune însă toată gîndăcimea ar fi trecut prea multă vreme, și de aceea o viespe fu trimisă înainte.

Viespea zbură iute spre molift și șopti la urechea albinei, care se zbătea din răsputeri:

— Nu fi necăjită! În curînd vin ajutoarele, n-ai să mori! Și viespea se ascunde în apropiere, sub o frunză, ca să-i poată fi de folos:

În vremea asta, păianjenul Ghimpu, care era de strajă la pinză, sta ascuns în birlogul lui. Ochii-i răi sclipiră de bucurie cînd firul de alarmă îi dete de veste că o nouă pradă s-a prins în cursă. Se uita cum se zbate Zum în mijlocul pinzei și-i lăsa gura apă. Minunată trufanda! „Da, da, zbate-te! Zbate-te! se gîndea el. Cu cît mai mult cu atît mai bine! N-o să-mi scapi!” Iar cînd zări și viespea sosind, inima lui afurisită tresări și mai puternic de bucurie. „Încă una, încă una!” se bucură el grozav. Mirarea lui fu însă de neînchipuit cînd văzu că viespea își luase iar zborul. „Proastă!” o ocări el, înverzindu-se de ciudă. Și se uită după ea, pînă ce viespea se făcu nevăzută după o frunză. „Cum de nu s-a prins în plasă?” Ghimpu nu putea de loc să priceapă: pinza fusese doar țesută cu toată grija și n-avea nici un cusur.

În timp ce Ghimpu se tot frămînta și-i părea rău după viespe, el își ascutea cuțitul ca să-i facă lui Zum de petrecanie. Dar soarta haină îl pîndea — fără ca el să bănuie — și se apropia de el cu pași repezi.

Zzzz! Frrrr! Zzzz! Zumm! Zzzz! Frrr! Pe cer se ivi un

uriaz nor negru, întunecînd întinderea toată și lăsîndu-se jos, cu freamătul unei furtuni năprasnice.

— Ei, drace! — spuse Ghimpu, — ce-o mai fi însemnînd și asta? și-și îndreptă privirile în sus. Deodată începu să tremure! Norul se destrămase în nenumărate albine, viespi, muște, țințari, musculițe, și întregul roi se năpusti asupra plasei sale.

— Pinza mea! Pinza mea neprețuită! Ghimpu ieși țîpînd și ocărînd din ascunzul său. Se repezi cu furie asupra primei viespi care-i țese în cale, gata s-o sugrume. Numai că greșise socoteala. Cît ai bate din palme îl și legaseră. Acum zăcea lîngă un scaiet uscat și privea plin de minie neputincioasă cum i se rupe plasa. Cu cuțite, foarfeci și ferăstraie,

roiul sfișia, tăia și spinteca în bucățele toată pinza, cîntînd de zor:

*Înainte, dragii mei!
Înainte un-doi-trei...
Rupeți, spintecați, tăiați,
Nici un ochi să nu lăsați!
Nu lăsați din pinza deasă
Nici un colțisor de plasă.
Înainte, dragii mei,
Cu putere, un-doi-trei!*

Cît ai clipi, albina Zum fu eliberată, și din toată plasa nu mai rămase nici un fir măcar. Acum, întreaga obște de glze mițele se veselea și se bucura, și aproape uitase că în afară de Ghimpu mai erau pe lume și alți păianjeni și alte primejdii de moarte. Abia cînd o albina, privind mirată în jurul ei, întrebă „unde o fi oare Ghimpu?“, își dădura seama că mai aveau de furcă. Se auziră voci din toate părțile:

— Unde e Ghimpu! Unde e Ghimpu!

— A dispărut!

— A șters-o!

— A fugit!

— Ticălosul!

— După el! După el!

Chiar așa! Nu zău, unde se vîrșe Ghimpu? Că doar noi îl lăsasem lîngă scaiete, legat fedeleș și păzit de-o muscă. Cu toate astea, uite că nu mai e! Dar cum? Era doar legat... Și paza? Paza ce păzea?

Ei, lată cum s-au petrecut lucrurile. Pe cînd Ghimpu, tremurînd de furie, se uita cum i se face praf pinza lui prețioasă și nu știa cum să-i vestească și pe ceilalți păianjeni, îi trecu prin minte un vicleșug. Cu glas slab și plîngăreț, începu să se vaicăre și să bocească:

— Vai! Copilașii mei iubiți! Dragii mei copilași! Oare n-o să vă mai văd niciodată? Vai, vai, vai! Mi se rupe inima de durere!

Musculița, care-l păzea și care habar n-avea că Ghimpu n-are nici nevastă, nici copii, fu cuprinsă de milă și ascultă de rugămintile și stăruințele lui.

— Dacă juri că te duci numai pînă acasă și te întorci îndată, îți dau drumul pentru cîteva clipe, să-ți mai poți vedea copiii. Dar vezi să nu întîrzi! Dacă te grăbești, nimeni n-o să bage de seamă că te-ai mișcat de aici.

Părint adînc înduioșat, Ghimpu își stoarse două lacrimi.

— Ce bună ești! N-am să uit niciodată ce ai făcut pentru mine!

După ce Ghimpu jură că se va întoarce fără întîrziere, musculița îi desfăcu legăturile. Ghimpu își dezmoțî mădularele înepenite și pe-aici îi fu drumul!

— Întoarce-te repede! strigă după el musculița oarecum îngrijorată. Într-o clipită Ghimpu se făcu nevăzut, și lîngă scaiele nu mai rămase decît musculița cu remușcările ei. „De ce i-am dat drumul?“ se dojenea ea singură, și tot singură se liniștea. „Nu-i nimica! Are să se întoarcă numaidecît și totul o să fie bine!“

Timpu! trecea însă, și Ghimpu nu se mai întorcea. Căci, dacă musculița se încrezuse în cînstea lui, Ghimpu în schimb nici nu se gîndea să se înapoieze în captivitate de bunăvoie. Ba dimpotrivă! Alergă cît îl țineau picioarele, să vestească și pe ceilalți păianjeni, și dădu alarma.

Fiîndcă erau puțini, păianjenii nu îndrăzniră să-și măsoare puterile cu albinele din Vinătorești și socotiră că e mai bine s-o ștergă de acolo. Își strinseră sul pinzele și, împreună cu alte lucruri casnice, le încărcară în căruțe. Pînă să bage cineva de seamă, se și găseau la o bună bucată de drum dincolo de Vinătorești.

Cînd neamul de gînganii biruitoare își aduse aminte de prizonier și văzu că nu-i mai poate da de urmă, mare i-a mai fost necazul. Și musculiței noastre... ehei, musculiței noastre nu-i merse prea bine. Cu chlu cu vai, printre lacrimi și sugh-

țuri, abia izbuti să povestească tot ce s-a petrecut. Necazul fu atunci și mai mare:

„După el! După el!” Tot roiul se ridică și se îndreptă spre Vinătorești. Dar acolo, nici urmă de Ghimpu și nici de alți păianjeni. Atunci albinele își luară zborul spre răsărit, viespile spre apus, iar musculițele și țânțarii se împrăștiară în toate părțile.

În felul acesta, fugarii fură lesne descoperiți de viespi și duși înapoi în pădure, sub pază puternică. Aici s-a făcut judecata. Pe păianjeni îi zvirlă în temniță, iar pinzele fură arse laolaltă.

După ispășirea pedepsei, păianjenilor li se dete drumul din închisoare. Au fost însă izgoniți din Vinătorești. Numai Ghimpu, cel mai afurisit dintre toți, rămase închis. Un ticălos ca el nu putea fi lăsat liber!

Dar musculița? Ce s-a întâmplat cu musculița? Pot să vă spun și asta. Ea se lăsase — ce-i drept — înduplecată de inima ei bună, dar vinovată de fuga lui Ghimpu tot era! Și pentru asta trebuia pedepsită. În fața tuturor locuitorilor pădurii, musculița fu muștrată și trebui să jure că-și va îndrepta greșeala prin deosebită hărnicie și silință. Și pot să vă mai spun că s-a ținut de cuvânt.

Iată cum a scăpat pădurea de păianjeni, și de atunci e liniște și bună pace în Vinătorești, lângă Pădureni.

CARABUȘII UNELTESC...

— Am pus mina pe el! Am pus mina pe el! chiui Anișoara și, fără să-și dea seama, bătu din palme de bucurie. Numai că, din pricina asta... hușș!... prizonierul îi scăpă printre degete! Așa? Lasă! Să nu crezi că nu te prind iar! se burzului ea, urmărind cu ochii cărăbușul care-și opri zborul pe un cireș.

Hăituiala asta îi scosese sufletul și voia să se mai odihnească puțin, înainte de a se întoarce în cuibul lui.

Anișoara e și ea obosită, dar când își bagă cîte ceva în cap nu se lasă pînă ce nu izbutește. Și acum, la fel. Să-i scape ei un cărăbuș atât de frumos! Nici că mai văzuse unul asemănător! Trebuia numaidecît să pună mina pe el, pentru insectarul clasei. De trei zile îl tot pindea, dar degeaba. De fiecare dată cărăbușul era mai viclean și mai ager. „Și totuși am să-l prind!” își spunea ea, strecurîndu-se încet și cu multă băgare de seamă pe lângă ci-reși. Ei! Acum o nimerise bine. Cărăbușul, socotînd că e la adăpost, se oprise pe una din crengile cele mai de jos. N-aveai decît să întinzi mina, ca să-l prinzi. Hop! Și cărăbușul Zazu se pomeni prins.

— Asta zic și eu că m-a făcut să alerg! spuse Anișoara prietenelor ei care se apropiaseră.

— Ia să-l vedem și noi! Arată-ni-l!

— Nu, nu! Acuma nu! zise Anișoara ferindu-se, și strinse și mai tare pumnul. E în stare să-mi scape iar... Hai-deți mai bine la mine în odale. Acolo o să-l puteți vedea cât vreți! Și intrară toate în casă.

Zazu nu se prea simțea la îndemână în închisoarea mică și întunecoasă. Din ce în ce mai minios, izbea cu picioarele în dreapta și-n stînga, dar degeaba. Oricît o pișca și o gîdila, Anișoara nu deschidea pumnul.

După ce au închis ușile și ferestrele și s-au așezat în jurul mesei, Anișoara își desfăcu încetîșor pumnul, punînd că-răbușul pe masă.

— Ei, ia spuneți, m-am lăudat? Este sau nu este un că-răbuș minunat?

Toate fetele se minunau. Ii lăudau mărimea trupului, ari-pile lucioase în care puteai să te oglindești, antenele lungi și ochii mari, negri. Iar că-răbușul era grozav de mindu, și pe nesimțite începu să se simtă la largul lui. Pînă una-alta, nici nu se gîndea să fugă. „N-o să-mi pricinuiască nici un rău, dacă le plac atît! Cine știe ce lucruri mari au de gînd să facă cu mine!” își zicea el. Începu să se plimbe fudul încoace și încolo.

— O violată atît de micuță și face pagube atît de mari! spuse deodată Margareta, gînditoare.

— Anul trecut, că-răbușii ne-au jumulît părul cel bătrîn din grădînă, de parcă l-ar fi ros șoarecii, aruncă o vorbă Georgică.

— Iar nouă, — spuse Sanda, — ne-au mîncat tot stratul de ridichii. Adică nu că-răbușii, ci larvele lor. Ele trăiesc vreo doi-trei ani sub pămînt și rod tot ce întîlnesc în cale: rădă-cini, cepe, morcovi... Și cum ridicățile noastre le stăteau în drum, le-au mîncat cu totul. Așa că noi nu ne-am ales cu ni-mic. Sanda părea foarte mîhnită.

— Că-răbușii ăștia sînt un neam mic, dar foarte primej-dios. Lasă! Ia! amenință Anișoara cu degetul. N-o să vă meargă mult! Nu vă lăsăm noi cu una cu două!

Zazu nu se mai simțea acum în apele lui. „Va să zică tot vor să mă curețe! se gîndi el. Bine, bine, o să vedeți voi, ucl-

gașilor! Cine ride la urmă, ride mai cu poftă!” Zazu se uita împrejur, iscodind vreo ieșire. Toate ferestrele erau însă în-chise. Dar iată că deodată ușa se deschide și, pînă să intre înăuntru mama Anișoarei, Zazu a și șters-o!

— Că-răbușul! Mi-a zburat că-răbușul!

Anișoara se întristă grozav, mai-mai să izbucnească în plîns.

— Nu-i nimic, fata mamei! O să prinzi altul, o liniști mama.

Anișoara rămase însă nemîngîlată. Unde o să mai gă-sească un că-răbuș atît de frumos?!

CE-AU PUS LA CALE CARABUȘII

Zazu zbură într-o suflare pînă la părul unde se adăpostea de obicei. Ai lui îl așteptau de mult, cu nerăbdare. Rar i se întîmplase să întîrzie atît de mult.

— Ce-i cu tine? Unde-ai fost? Ce ți s-a întîmplat? Il copleșiră toți cu întrebările.

— Ce s-a întîmplat? Ceva groaznic! Aveți voi habar ce se uneltește împotriva noastră?

— Ce? Ce? Hai, spune! Il înconjură toți.

Zazu începu să povestească și cum fusese prins, și ce au-zise de la copii.

— Adică vor să ne prindă și să ne omoare?

— Mă rog, și ce-i dacă-mi plac frunzișoarele fragede? N-am voie să mîncăm ce-mi place?

— Noi facem ce vrem!

Tot neamul că-răbușilor era în fierbere. Auzi îndrăzneală! După ce se mai potoliră, sora mai mare a lui Zazu îl întrebă ce e de făcut. Și îl privi plină de nădejde, ca de altfel toți cei-lalți, care știau că în împrejurări grele Zazu găsește întotdea-una mijloace de scăpare. Se părea că și acum clocește ceva, fiindcă avea mutra încruntată și ochii îi scapărau răutăcios.

— Să le-o luăm înainte! spuse el. Cu cît se încălzea la vorbă, cu cît gîndurile ee-l frămîntau erau mai negre, cu atît

mai sălbatic sărea de colo-colo. Dacă nu s-ar fi găsit cineva care să-l fi ținut, ar fi căzut din copac, drept gustare pentru găina care scurma dedesubt.

- Ce ai de gând?
- Nu ne mai ține pe jăratic!
- Ce avem de făcut?

Zazu începu să-și depene planul și să le arate ce aveau de făcut. Dar ca să-l aducă la îndeplinire nu ajungeau puterile familiei lui. Aveau nevoie de ajutoare. Și cărăbușii se risipiră în cele patru vânturi.

„Cărăbuși! Hei, cărăbuși! Adunarea! Toți cărăbușii, adunarea!”

Și începu forfoteala! Din toate crăpăturile, de pe toți copacii, din toate tufișurile, tirindu-se, zburind, veneau cărăbușii

spre părul unde fuseseră chemați și unde-i aștepta Zazu. Pînă și cărăbușul somnoros, poreclit Sforăilă, pînă și el își părăsi culcușul și veni la adunare. Curiozitatea fusese totdeauna marea lui slăbiciune.

— Ce-o fi? Ce-o fi? întrebă mirat fiecare.

Dar Zazu nu scotea o vorbă. Abia după ce se adunase nesfîrșita oaste a cărăbușilor, începu să vorbească. Mai întîi pe șoptite, ca și cum cineva ar fi stat să tragă cu urechea, apoi, după o vreme, din ce în ce mai tare. Toți îl ascultau cu băgare de seamă. De ici, de colo, se mai punea cîte o întrebare, iar la urmă dădura din cap. Da. Erau de aceeași părere.

— Așadar ne-am înțeles. Poimîine la ora șapte seara, cînd sună clopotele, vă adunați în grădina Anișoarei și fiecare face așa cum i s-a spus.

Încă vreo cîteva cuvinte de despărțire, încă vreo cîteva întrebări și fiecare se întoarce la casa lui.

Așadar poimîine la ora șapte seara.

Dar ce urma să se întîmple? Ce puseseră la cale cărăbușii?

De nu știi cîte ori, Anișoara alergase spre cireș, pîndind cărăbușii. Degeaba. Nu zărise niciunul, după cum nu zărise nici ieri.

În aceeași vreme, Zazu zburase și el cam tot de atîtea ori deasupra grădinii. Voia ca treaba să meargă strună, și pentru asta trebuia bine cercetat și chibzuit. Supărarea i se risipise. Încredințat că totul e pregătit, zbură spre cuibul lui din păr.

— Știi ce, Zazu? Cred că facem o prostie, îl întîmpină Zaza, sora lui mezină.

— Cum așa? bombăni Zazu supărat.

— Nu-ți dai seama? Oamenii-își îngrijesc grădina. Cum vrei tu ca ei să rabde și să le facă plăcere ca noi să culegem roadele lor? Mai bine am spăla puțină. Nu-mi miroase a bine. Să fugim cît mai e vreme.

— Ești o proastă! Mă rog, tu n-ai decît să lași să te omoare, dacă-ți place!

— De, să mă omoare nu vreau nici eu... dar nici să merg cu voi nu vreau. Am eu grijă singură să mă păzesc. Oricum, planul vostru n-are să izbîndească. Anișoara o să vă încurce

socotelile, și atunci o să vedeți voi ce o să fie! Cum de îți-a putut veni în minte așa ceva? Auzi! Să tăbăriți cu toții laolaltă asupra grădinii! Până și un orb v-ar descoperi!

Și Zaza își luă zborul departe, până la o grădină unde oamenii nu se țineau scai de cărăbuși sau de alte gînganii de seama lor. Aici putea să trăiască liniștită.

Zazu era grozav de supărat. Cum să nu fie, dacă însăși sora lui îl părăsise! „E o fricoasă și asta e! De aceea a luat-o la picior! Nu face nimic! O să meargă și fără ea. Dar să poftască ea să vină după izbîndă! Ha! Am să-i rup picioarele”.

ATACUL

Bing-bang! Bing-bang! se aude sunînd de șapte ori din clopotniță. Incepe să se întunece. Dar pentru tăinuiri și nelegiuiri e încă prea multă lumină. Cărăbușii însă se zoreau. Și apoi erau atît de siguri de izbîndă, că nici nu le trecea prin cap să puerdă mai cu băgare de seamă.

Dangătul clopotului plutea încă în văzduh, cînd din toate colțurile cărăbușii începură să vină. Mari și mici, bătrîni și tineri, ei se lăsară din zbor peste cireși, meri, peri și pruni. Grădina nu mai era decît un blîzît și un zbîrîlit. Zazu zbura de la un pom la altul, cerceta, supraveghea. Se găsea în largul lui. „Trebuie să reușim și vom reuși”, își spunea el, și în ochi îi juca iar licărirea aceea răutăcioasă.

— Dar asta ce-o mai fi? Nu sînt oare Anișoara și prietenele ei?

— Vin! Vin încoace! Vin spre livadă!

— S-a sfîrșit cu noi! se auzea de peste tot.

— Nu vă pierdeți cumpătul! strigă Zazu, și într-o clipă începu să ia măsurile pe care le socotea trebuincioase. Fiecare să se ascundă cît mai bine! Cîtă vreme sînt fetele în grădină, să nu se audă șoapta! Și dacă din întimplare scutură vreuna din ele copacii, țineți-vă bine de ramuri. Să nu care cumva să cadă vreunul jos, că-i dă de gol pe toți ceilalți.

Ordinele lui Zazu fură îndeplinite, și, pînă să numeri undoi-trei, grădina era din nou liniștită ca de obicei. Cărăbușii abia îndrăzneau să răsufle.

Anișoara și prietenele ei se așezară sub pînă. Nici nu se gîndeau să prindă cărăbuși, ci repetau o plesă pe care voiau

s-o joace peste cîteva zile. Cărăbușilor li se luă o pia-tră de pe inimă.

Dar... ce înseamnă asta? Lui Zazu îi venea să plesnească de ciudă, nu alta! Un cărăbușel, vrînd să se ascundă cît mai bine, se cocoțase pînă în virful pînului. Dar cînd aruncă de acolo o privire jos, îl apucă amețea, și, pierzîndu-și echilibrul, veni de-a berbeleacul, cu picioarele în sus. Norocul lui! Cît timp nu se mișca, nu putea să-l vadă nimeni în iarbă, mai ales că amurgul cobora încet-încet. Cărăbușul fu lăsat în plata domnului, cu toate că o fată, privind mirată în jur, spusese:

— Ce-a fost asta, fetelor? Parcă a căzut ceva!

Dar de mișcat nu se mișcase nimic.

Cînd fetele părăsiră grădina și se despărțiră, cărăbușii răsufară ușurați. Asta zic și eu noroc! Și Zazu se și vedea, în închipuirea lui, sîrbătorit ca învingător și aducîndu-i-se imnuri de laudă: „Trăiască cel mai viteaz cărăbuș! Zazu cel Mare! Ura!” Ce frumos suna la ureche! Începuse să i se urce la cap biruința care, socotea el, nu mai putea să întîrzie.

În cele din urmă, cărăbușii se culcară. A doua zi de dimineață, după ce soarele le va încălzi încheieturile amorțite, ei vor începe să-și înfăptuiască planul, rozînd și prăpădînd întreaga grădină.

În vremea asta, Anișoara dormea liniștită în patul ei. Cînd însă mamă-sa o deșteaptă de dimineață și tocmai voia să plece la școală, își aduse aminte, în poartă, că uitase cu totul de cărăbuși.

Și tocmai azi se vorbea despre cărăbuși la științele naturale, și ar fi vrut să aducă măcar cîteva. Întră repede în grădină și scutură primul pom de care dădu. Se gîndea că, dacă o să albă noroc, tot au să pice vreo doi-trei.

Ei, comedie! Dar ce înseamnă asta? Abia scutură puțin pomul și din el începu să cadă o adevărată ploaie de cărăbuși. Anișoara holbă ochii de mirare. Alergă repede la alt pom. La fel.

„Atîția cărăbuși! Vai de grădina noastră!” Cu lacrimile în ochi, fugi în casă și spuse părinților ce a văzut. Nu mai era

...
 timp de chibzuială. Trebuia lucrat repede, până ce nu se trezeau cărăbușii din amorteală.

La treabă! În vreme ce Anișoara și cele două surori — Margareta și Lenuța — umblau să adune toți copiii vecinilor, cei mari scuturau pomii din grădină. Pomii tineri, fiște, căci nimeni n-avea atîta putere, încît să scuture pomii cei bătrîni și noduroși! Cărăbușii cădeau ca florile din pom. Cît ai clipi, pămîntul fu acoperit de un covor viu, iar cărăbușii măturați și băgați repede în sac, cu lopețile.

După ce se isprăvi cu scuturatul pomilor tineri, porniră cu bete și prăjini, să curețe și pomii cei bătrîni. Și după ce isprăviră și treaba asta, putură să ducă în hambar doi saci

plini de cărăbuși, cărora li se spulberă visul de a mai prăpădi grădina.

— Găinile noastre o să creadă de-acum încolo că în fiecare zi e sărbătoare, spuse rîzînd tatăl Anișoarei, în timp ce se duceau spre casă.

Anișoara își alese cărăbușii cei mai mari și-i puse într-o sticleuță cu spirt. Era oare și Zazu printre ei?

Anișoara se grăbi apoi să se ducă la școală. Ajunse, ce-i drept, cam tîrziu, dar întîrzierea avea un temei, și pentru asta Anișoara a fost iertată.

Zaza avusese prin urmare dreptate, și fu una din puținele care au scăpat cu viață. Dar pînă la urmă, o să-i vie și ei rîndul.

Poate chiar azi sau mîine.

VIERMIȘOR

Pic! pic! pic! sar stropii de ploaie pe pământ. Și cînd Ionel face ochii mici, i se pare că din cer cad sfori de apă, nesfîrșite sfori lungi de ploaie. Poc! poc! poc! fac stropii, izbînd burlanul de lîngă fereastră.

— Of! suspină Ionel. Nu se mai isprăvește o dată și cu ploaia asta!

Ca la poruncă, cerul începe să se lumineze, și soarele ride cu poftă, de parcă i-ar fi tras o păcăleală ploii. Acum plutește din nou, vesel, pe cer.

— Ia te uită, mămico! A ieșit soarele! Putem iar să ne plimbăm!

Nu numai Ionel, ci și Sanda e tare voioasă.

— Copiii mamei, mai aveți puțină răbdare... Nu vedeți ce ud e totul afară? Să mai bată soarele, să se mai usuce puțin, și apoi puteți să vă jucați în grădină.

Dar copiii se pornesc pe „lasă-ne, mămico dragă!” și iar „hai, mămico dragă!” pînă ce mămica amețește și le dă voie. Acuma, ține-te! Ionel și Sanda zboară din odaie și, treclînd prin bucătărie pe terasă, năvălesc ca vîntul în grădină. Ce bine e să umbli hai-hui! Și dacă îți intră și puțină apă în ghețe, e și mai grozav! Și ce frumos e în grădină! Ce nu găsești aici? Un nuc atît de înalt, că-ți trebuie aproape o veșnicie să te cațări pînă-n vîrf... și un pâr, și-un măr, și un cireș... adică trei cireși urlași. Și ce poftă îți vine să te urci pînă sus, sus. De! Cui nu-i plac cireșile, mai ales cînd sînt negre-negre, dulci ca zahărul și maari... uite-așa de mari! Unde mai pui că în grădină poți să umbli după cîrțițe, poți să privești cum mișună furnicile încolo și încoea și trag după ele cogeamite firimituri sau gîndaci morți, poți să cauți melci sau să prinzi fluturi. Iată de ce ti trăgea inima pe Ionel și pe Sanda să se ducă în grădină! Ce le păsa lor de cîteva picături de ploaie?

— Sanda, ia te uită, o rimă! Tii! Ce de-a mai rime! Ionel bate din palme și nu mai poate de bucurie. Grădina col-

căie de rime mari și mici, mai grase și mai subțiri. Ploaia le-a scos din pămînt.

— O să le strîng pe toate într-o cutie și o să le dau gălînilor. Ce mult o să le placă! Și Ionel se aplecă să culeagă o rimă.

— Ba ai să le lași în pace, spune Sanda. Tu nu știi că rimele sînt și ele folositoare?

Dar Ionel, care nu împlinise încă șase ani, habar n-avea de așa ceva și nici nu se gîdea s-o asculte pe sora lui mai mare.

— Știi? Dacă lași rimele în pace, o să-ți spun o poveste!

— Bravo! Dar să fie lungă de tot...

Pentru istorioare și povești, Ionel e totdeauna gata, și Sanda știe să povestească tare frumos.

— Ei, hai ascultă! Începe Sanda. Într-o grădină atît de mare, că... dar Ionel o oprește.

— Păi, dacă nu începe cu „a fost odată”, ce fel de poveste mai e și asta?

— Bine, să începem așa, dacă vrei tu... A fost odată o rimă, mică, mică de tot. O chema Viermișor și trăia într-o grădină foarte mare. Și pentru că era tare mică, mama ei îi aducea bucate multe și gustoase, ca să ajungă și ea o rimă adevărată, mare și puternică. Și Viermișor, cu fiecare zi ce trecea, se făcea tot mai mare, și mai lungă, și mai dolofană. Într-o bună zi tatăl ei îi spuse:

— Viermișor, de acum ți-a venit și tie vremea. Ai crescut și ești destul de mare. Pornește-o în lumea largă și vezi cum poți s-o scoți la capăt fără noi. Întoarce-te peste o săptămînă și spune-ne ce ai văzut, ce-ai pîlîit și dacă te-ai purtat voinicește.

La rime, o săptămînă e timp îndelungat, nu glumă, mai îndelungat decît la oameni. Cînd Viermișor auzi că trebuia să plece, se întristă cum nu se mai poate. Dar curiozitatea fu mai

puternică. „Ehei! Cite nu sînt de văzut pe lumea asta”, își spuse ea și porni la drum.

Dar n-a fost chiar așa de ușor cum își inchipuisese. Trebuia să șape, să tot șape mereu un drum prin pămînt. Osteni curînd și ieși la lumina zilei.

— Aici e bine! zise Viermișor și se întinse sub o frunză. Acolo, dedesubt, era mult prea întuneric. Aici însă se simțea în largul ei și, obosită cum era, adormi numaidecît.

În vis se făcea că o rimă pe care o chema tot Viermișor era feliicitată de toți, îmbrățișată și încărcată de daruri.

— Bine, dar eu sînt Viermișor! strigă ea în somn, dez-nădăjduită.

— Tu, Viermișor? Da! de unde! Nu ești tu! Viermișor a noastră e harnică și curajoasă. Ea nu se codește cînd trebuie să muncească și, fără să obosească, știe să șape galerii frumoase și trainice în pămînt. Tu, tu ce faci? Scormonești puțin pămîntul și apoi tragi chiulul. Tu nu ești decît o rimă mică și neînsemnată.

Așa spuneau toți, și Viermișor se strecură de acolo, rușinată.

Deodată, Viermișor se trezi din somn. Trebuia să mai treacă puțină vreme pînă să-și dea seama unde se află.

— Mda! Au dreptate! — recunosc eu, — chiar dacă n-a fost decît un vis. Așa nu mai merge! Și plină de încredere, o porni la drum.

Primul lucru pe care-l întîlni în cale fu o tufă mare de liliac înmiresmat. Viermișor se tîrî cît mai aproape:

— Bună ziua, liliacule! Eu sînt Viermișor și tare aș vrea să-ți fiu cu ceva de folos.

— Viermișor? Așa, așa... Viermișor!... Știu eu cu ce-ai putea să-mi fii de folos? Nu-mi trebuie nimic. Și apoi... tu ești mititică... mititică de tot. Tu să-mi ajuți? Tu? Mă pufnește risul! Și liliacul se scutură, împrăștiind pe pămînt o adevărată ploaie de flori, pe cînd Viermișor se tîrî degrabă mai departe. De ce și-o fi bătut joc liliacul de ea, că doar venise la el cu gînduri bune?...

Viermișor se tîrî și se tot tîrî așa, pînă se înnoptă. „O să mă culc” își spuse și începu să-și caute un locșor potrivit. Tot căutînd, ajunse la o floriceică tare necăjită.

— Sărăcuță surioară, ce ai? De ce plîngi? întrebă înduioșată Viermișor. Floriceica își ridică puțin căpșorul, privind-o.

— A! Tu ești Viermișor? N-ai cum să-mi ajuți. Pe mine nu mă mai poate ajuta nimeni... spuse ea, plecîndu-și iar căpșorul.

— Dar ce ai? Ti-a făcut cineva vreun rău? Hai, spune!

Și pentru că Viermișor stăruia mereu, floarea îi povesti că mai are de trăit doar cîteva clipe. Rădăcina ei e strivită între pietre și pămînt zgrunțuros și se înăbușă.

— Nu mai plînge, floriceică dragă, o mîngîie Viermișor. O să te ajut eu, o să vezi!

Viermișor se băgă în pămînt. În curînd nu se mai văzu. În urma ei rămăsese însă un gang. Și cu el își făcea ea loc înainte, cu atît gangul se lungea. Viermișor ajunse astfel pînă la rădăcină și începu s-o ocolească, tît croind șanțuri, pînă ce crezu că rădăcina poate să se întindă și să se desfășoare în voie, în pămîntul aflinat. Atunci Viermișor ieși iar la lumină.

Floriceica nu mai stă acum cu căpșorul aplecat, ci privea veselă și voioasă spre cer.

— Îți mulțumesc din tot sufletul, Viermișor dragă! Tu m-ai scăpat de la moarte.

Viermișor tresări de bucurie la această laudă și se hotărî să ajute și pe alții! Pentru ziua aceea, însă, era prea obosită. Și, de îndată ce găsi un locușor calduț și umed, adormi într-o clipită.

A doua zi, cînd era gata să plece și tocmai își lua rămas bun de la floriciță, fu cît pe ce să i se întîmple o nenorocire. Pășind mindru și tănoș, se apropia un cocoș, cu o găină după el. Fiindcă Viermișor încă nu știa ce înseamnă un cocoș sau o găină, nu se sperie de loc, și-l privi, uimită de minunatele culori ale penelor. Cînd găina și cocoșul fură aproape de tot, ea nici nu încercă să se ascundă. Dimpotrivă, se uită la ei și mai plină de admirație. Tocmai cînd Viermișor își făcea socoteala cum i s-ar potrivi și el pe cap o astfel de creastă roșie, un strigăt asurzitor îi sparse urechile. Colcodăcise găina! Și deodată, parcă se făcuse noapte. Ei, asta-i! Viermișor își frecă ochii. Încercă să se țină de dreapta, dar se lovi de un zid. Încercă la stînga — alt zid. Și ce întuneric! Ce s-o fi petrecut oare? Viermișor era tare speriată, cînd deodată se făcu iar lumină, tot atît de neașteptat, cum se întunecase cu puțin înainte.

Floricița, văzînd-o cît e de speriată, începu să rîdă:

— Caraghioasă mai ești, Viermișor!

— De ce oare s-o fi făcut întuneric? Întrebă rîmă.

— Dar pe dumnealui Cocoșul și pe dumneaei Găina nu i-ai văzut?

— Ba i-am văzut și mi-au plăcut. Dar ce-are aface una cu alta? Nu înțeleg.

— Te-am acoperit cu petala mea cea mai mare, de aceea s-a făcut deodată întuneric în jurul tău.

Viermișor se supără.

— Nu-i frumos din partea ta să mă sperii cu astfel de glume

— Glume? Numai glumă n-a fost asta! O clipă numai să fi întîrziat, și n-ai mai fi fost! Găina te-ar fi zărit și, oho! acumă te-ai fi aflat în burta ei.

— Vai ce proastă sînt!... Adică tu mi-ai scăpat viața! Era rîndul ei să mulțumească, ceea ce făcu cu prisosință și își luă totodată rămas bun.

Rătăci mai departe, fără să i se întîmple ceva mai de seamă.

După cîteva zile ajunse în grădina unei bătrînoare. Cînd ajunse în mijlocul grădinii auzi niște suspine. Cine să fie? Privi împrejur și nu văzu pe nimeni. Și totuși, cineva ofta. Dar ce-i asta? Ei, comedie! Chiar lîngă Viermișor, gemea... un morcov! Și lîngă el un altul și încă unul, și încă unul... Un strat întreg de morcovi! Oita și gemea.

— Bună dimineața, morcovi dragi! Dar ce-i cu voi de vă tînguți așa de jalnic?

— Ție ți-e ușor să vorbești! Ești liberă, poți să te plimbi unde vrei... Poți să faci ce dorești... Dar noi? Noi nu putem nici să ne mișcăm, nici să ne ajutăm singuri!

— Ne înăbușim! Ne înăbușim cu toții!

Și se porni un bocet și o văicăreală, de mai-mai s-o zăpăcească pe Viermișor.

— Ci încetați odată! — se răsti ea la morcovi, — și spuneți-mi mai bine ce e cu voi. Nu înțeleg nimic.

Se făcu liniște, și unul dintre morcovi începu să povestească. Așa a aflat Viermișor că morcovii n-au loc îndeajuns. Brazda era prea mică, morcovii se înmulțiseră peste măsură, și mătușica era prea slabă ca să mai prăsească și stratul lor. Puterile abia îi ajungeau să îngrijească stratul de ridichi. Așa că morcovii rămăseseră și neprășiți, și neafinați, și zăceau în pămîntul uscat și tare, claie peste grămadă. Nu puteau nici să crească, nici să înflorească.

„Ce-i de făcut? Greu de scos la capăt!“ Viermișor rămase pe loc, chibzuiind.

— Am găsit! izbucni ea voioasă. O să meargă treaba strună. Aveți puținică răbdare, dragii mei! Mă întorc cîrînd și am să vă scap! Și Viermișor o luă din loc.

Dar vai! Drumul era lung, și grădina de-acasă — de parte. Singură nu putea să facă ceea ce-și pusese în cap. Viermișor era foarte îngrijorată.

— Hei, Viermișor! Ce-i mutra asta acră pe tine? o întrebă o lăcustă. Nu mai fi tristă! Uită-te la mine! Veșnic veselă și zglobie! Și, ca să-și întărească spusese, lăcusta făcu vreo cîteva sărituri strașnice.

— N-ai vrea să mă ajuti, lăcustă dragă? Lasă-mă să mă urc pe spatele tău, și tu să mă duci pînă la grădina Lizicăi. Te rog, te rog din suflet... îi spuse Viermișor.

— Fie!... dar asta numai pentru că m-ai rugat atît de frumos. Urcă-te!

Viermișor se urcă pe spatele lăcustei și, hopa-hopa, hopa-

hop, lăcusta o luă razna pînă la grădina cea mare. Viermișor era amețită și se minuna grozav că a ajuns cu bine, fără să fi căzut pe drum.

— Tare mult îți mulțumesc, dragă lăcustă, spuse ea. N-am să uit niciodată ce-ai făcut pentru mine.

— Lasă, lasă! răspunse lăcusta, și dintr-un salt sări peste zidul grădinii, în vreme ce Viermișor se îndreptă spre culcușul numeroasei sale familii.

Toți o năpădiră cu întrebările:

— Tu ești, Viermișor?

— Dar bine, n-a trecut nici o săptămînă!

— Ce s-a întimplat?

Viermișor începu să povestească. Și cînd rimele auziră în ce amar și nevoie se zbat sărmanii morcovi, se ridicară cu toatele să le vină în ajutor. Numai una rămase acasă, să păzească proviziile — frunze putrezite și rădăcini.

— Stați puțin! le opri o rimă bătrînă. Dacă-mi aduc eu bine aminte, am mai săpat un gang odată, pînă la grădina cea. O clipă, să-mi amintesc... Sigur că da! Aici e! În graba mare, rima dădu la o parte cițiva bulgări de pămînt și iată că se ivi intrarea unui gang.

Gata! Cu toții înăuntru! Repede, repede!

Ajunseră curînd la morcovii.

Ce mult se bucurară morcovii! Atîtea rime! De unde răsariseră, așa, deodată? Dar n-au trebuit să-și bată prea mult capul, pentru că Viermișor le spuse că veniseră să-i ajute.

Rimele își împărțiră lucrul și... ține-te! Săpară galerie lângă galerie, în pămîntul uscat, scormoniră încolo și-ncoaie, pînă ce pămîntul pietros deveni moale ca puful.

— Așa! S-a făcut! spuse mulțumită rima cea bătrînă. Broboane mari de sudoare îi curgeau pe față. Nu-i așa că acum va simțiți mai bine, morcovilor?

— Vă mulțumim din suflet, răspunseră morcovii. Fără îndolală că răsuflăm mai ușor. Dar chiar așa, prea bine n-o să ne meargă.

— De ce, mă rog? întrebă Viermișor, uimită. Doar acum aveți un pămînt afinat, în care apa poate să se scurgă pînă la rădăcină. Ce mai vreți?

— Să nu care cumva să bănuim că ne sclifosim sau că sîntem nerecunoscători, răspunse un morcov. Dar vedeți că lucrurile stau cam așa cu noi: un morcov nu poate să crească mare, frumos și rotund, decît dacă are loc destul. Și loc... nu avem! Și nici să ne izgonim unul pe altul nu vrem, fiindcă ne iubim foarte mult.

Cît de triști erau morcovii!

— Mde! Greu de scos la capăt! Rima cea bătrînă clătină îngrijorată din cap.

În timp ce se frămîntau și chibzuiau ce-i de făcut, uite că din casă vine bătrînoara, șontic-șontic. Luase sapa de după ușa și venea drept la stratul de morcovi.

— Vai, săracii morcovei! Acuma că m-am odihnit puțin a venit și rîndul vostru.

Începu să sape și se minună grozav cît de ușor intră sapa în pămînt. Habar n-avea că, înaintea ei, Viermișor cu întreaga familie munciseră cu atîta rîvnă.

Rimele se ascunseseră sub frunzele stratului vecin și se bucurau cînd bătrîna scotea cîte un morcov și-l pune în alt strat.

Viermișor se întoarse acasă mindră, împreună cu toți ai ei. Dovedise că e o rimă de ispravă.

* * *

I-o fi plăcut oare povestea asta lui Ionel? Că de început, a început cu „a fost odată!“... Voi ce credeți?

LIBELULELE ZGLOBII

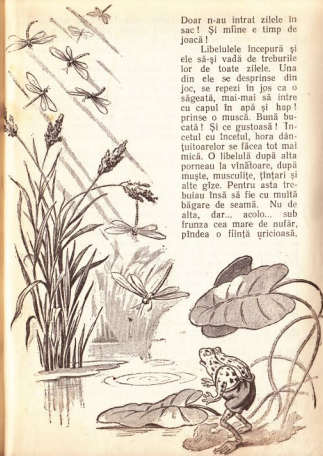
Era într-o dimineată frumoasă de vară. Soarele își trimitea razele pe pământ, ca să aducă oamenilor lumină și căldură și să deștepte totul la viață nouă. Una din raze, curioasă și îndrăzneată, o luă mai repede la picior și merse o bună bucată de drum, plină ajunsese într-un loc tare frumos. Era un iaz mare, mare, plin de păpuși. Ca să-i treacă mai repede vremea până să vină și surloarele ei, raza de soare începu să cicălească un băiețel care sta lungit pe iarbă și dormea. Ii aluneca mereu peste obraz și-i topăia în jurul nasului.

Se sucea băiețelul ba la dreapta, ba la stînga, dar gîdilatul și pișcatul nu încetau. Hapciu! Hapciu! Ii apucase strănutul, și dintr-o săritură fu în picioare. El, drăcie! Și-și freca ochii somnoroși. Dar raza de soare își ridea în pumnișori și se bucura de rengașul pe care-l jucase.

Ia te uită! Deodată iazul începu să scînteieze de parcă deasupra lui s-ar fi învîrtit în horă mii de globulețe de soare. Băiețelul căscă ochii și gura a mirare, în vreme ce raza de soare sălta de bucurie, de colo, colo. Ce frumos! Ce minunat era! Și, tușt! fără să se gîndească mult, raza de soare se și strecură în mijlocul roiului de libelule zglobii, prinzîndu-se în joc cu ele. Le vedeai țîșnind ca niște săgeți, în vîzduh, pentru ca în clipa următoare să se lase jos. Speriat, băiețelul sări după ele, încercînd să le prindă. Nici o teamă! Libelulele n-au pățit nimic! Se bucurau jucîndu-se și fugărindu-se cînd sus, cînd jos. Ba pluteau ca niște bărci cu pinze, aproape nemîșcate, deasupra apei, ba făceau tumbă și sărituri de toată drăgășenia. Și, printre ele, raza noastră de soare era cea mai zburdalnică și mereu în frunte. Privirile ei se răsfrîngeau în aripioarele străvezii ale libelulelor, și se ogîndeau în trupul lor zvelt și lucitor. În cele din urmă se îndreptă speriată către înaltul cerului. Ehe! Soarele făcuse în vremea asta cale lungă și era timpul pentru ea să se grăbească. S-a isprăvit cu joaca! La datorie! Raza mai făcu repede o tumbă și o porni la drum. Mai trebuiau să fie treziți mulți somnoroși!

Doar n-au intrat zilele în sac! Și mîine e timp de joacă!

Libelulele începură și ele să-și vadă de treburile lor de toate zilele. Una din ele se desprinsese din joc, se repezi în jos ca o săgeată, mai-mai să intre cu capul în apă și hap! prinse o muscă. Bună bucată! Și ce gustoasă! Incețel cu înțelul, hora dănuitoarelor se făcea tot mai mică. O libelulă după alta porneau la vînătoare, după muște, musculițe, țîntari și alte gize. Pentru asta trebuiau însă să fie cu multă băgare de seamă. Nu de alta, dar... acolo... sub frunza cea mare de nufăr, pîndea o flîntă uricioasă.

o broască... Vrajmaşa libelulelor... sta la pîndă, nemişcată. Dacă vreo libelulă mai ușuratică și mai nepăsătoare se apropia de ea, hap! făcea broasca. Și biata libelulă se zbatea zadarnic pe limba lungă și lipicioasă a broaștei. Scurta ei viață se isprăvea astfel prea de timpuriu.

Numai două libelule mai zburdau deasupra apei. Nu se mai săturau de jucat și zbenguît! Erau cele două prietene, Subțirica și Gingașa. Să vineze? Dar ce, ele sînt proaste să prindă țînțari, cînd e așa de bine să zburzi la soare? Să prinzi țînțari e plictisitor. Dar să joci? Asta, da! Ce minunat e să joci! Și iată-le zburînd nebosite sus, jos, dreapta, stînga. Cînd se arată mai încusită Subțirica, cînd Gingașa. Și uite, soarele e acum tocmai deasupra lor, iar broasca Gurămare nu se mai vede.

Gingașei începu să-i cam ghiorăie stomacul de foame.

— Lasă, — îi spuse Subțirica, — prîndem două-trei musculițe și ne trece foamea.

Chiar așa și făcură. Fiecare din ele înghiți în grabă cîte doi țînțari nenorociți, cu aripile zdrențuite. Alții mai buni nu se lăsară prinși, căci, de, și meșteșugul ăsta se cere învățat! Iar libelulelor noastre nu prea le era pe plac învățătura. După ce și-au potolit puțin foamea, o luară cu joaca de la capăt, și au zburdat, și au dănuțit pînă spre seară. Abia cînd soarele se duse să se culce în așternutul lui de nori, se lăsară și ele de joc și căzură oboseite în patul lor din păpuriș. Sora mai mare a Gingașei clătina din cap a dojană:

— Nesocotito! Unde vrei să ajungi? Și încercă s-o sfătuiască de bine. Dar sfaturile ei — vorbe aruncate în vînt! De oboseală, Gingașa adormise pe dată, după ce mai înghițise în pripă cele două musculițe pe care sora ei mezină i le strecurase pe ascuns.

Așa se petrecură lucrurile zi după zi, zi după zi, pînă cînd... Ei, ia spuneți, pînă cînd credeți?

Subțirica și Gingașa se făceau, văzînd cu ochii, mai subțiri și mai pirpirii, și, se înțelege, și mai fără de putere. N-au învățat nici să prindă musculițe și nici cum să se păzească de dușmani. Atunci s-a întîmplat nenorocirea...

Era o zi ca toate zilele. Soarele ridea, cerul era strălucitor și albastru, libelulele își jucau hora, iar broasca Gurămare sta la pîndă.

— Ia te uită, Gingașo, ce știu eu! Și Subțirica se repezi în adînc.

Dar vai! Gurămare sta la pîndă. Hap! făcu broasca.

— Gingașo! Gingașo! strigă înspăimîntată Subțirica și, cu chiu cu vai, abia izbuti să scape, prinzîndu-se de trestia cea mai apropiată. Aripioara mea, aripioara mea!

Biata Subțirica! Ce i se întîmplase? Noroc că broasca o atinsese numai în treacăt, așa că scăpase cu viață. Gingașa, care între timp venise lîngă ea, încerca în zadar s-o liniștească.

— Niciodată n-am să mai pot zbura! se văicărea Subțirica. O aripioară era despicată la mijloc, și o parte se desprinsese și afîrna. Ce-am să mă fac, ce-am să mă fac?

— Știi ce? spuse Gingașa. O să te ducem la Clinica pădurii. Acolo o să te vindec fără doar și poate.

Chemă repede cîteva libelule, făcură în grabă o targă de papură, culcară bolnava pe targă și, fffff! se înălțară cu ea în văzduh. Au trecut peste iaz și peste-o vale, zburînd pînă la pădure. Aici însă le cam prinse frica. Impărația lor era iazul și păpurișul. Pădurea le era străină.

În sfîrșit se văzură și în pădure; dar pădurea era mare și întunecoasă. Încotro s-o apuce?

— Să rugăm pe cineva să ne arate drumul, spuse Gingașa.

— Unde vreți să mergeți? se auzi deodată o rădașcă, răsărînd de undeva.

Vai ce spaimă au tras libelulele cînd au zărit-o! Au răs-puns însă curajoase:

— La Clinica pădurii.

— Apoi nu-i prea departe, spuse rădașca. Zburați drept înainte, pînă veți da de stejarul cel mare; de acolo o luați la stînga, și după vreo sută de bătaii de aripă o porniți iar la dreapta.

Libelulele mulțumiră și își luară numaidecît zborul într-acolo, nu fără să mai fi aruncat o privire asupra coarnelor

mari și înspăimântătoare ale rădaștei. Au zburat și-au tot zburat, până ce au ajuns la stejarul cel mare. Acolo trebuiră să poposească puțin, pentru că erau grozav de ostenite. Mai ales Gingașa era tare slabă și nu le putea ține pasul. De! Așa-i când n-ai minte și toată ziua nu faci decît să te zbenguie! Dar Gingașa cea fluturatică ridea și acuma, nepăsătoare, și după ce s-au odihnit puțin își văzură de drum înainte, pînă ce ajunseră la Clinica pădurii.

— O! Ce oaspeți neașteptați! îi întâmpină doctorița Veverița.

— Bolnavi, nu oaspeți, o lămuri Gingașa.

— Poftiți! Poftiți înăuntru!

Libelulele o duseră pe Subțirica înăuntru și puseră targa pe podea.

— Hm! hm! făcu doctorița, cînd văzu aripa ruptă, și clătina îngrijorată din cap. Hm! hm! Suci aripa la dreapta, o suci la stînga, o ridică, o lăsa să cadă...

— Aripa trebuie pusă în ghips, și cît stai cu ghipsul, trebuie să rămii aici.

Subțirica suspină.

— Rămîn bucuroasă, spuse ea, dar ochii îi erau plini de lacrimi. Rămîn, numai să pot zbura ca mai înainte!

— O să zbori, n-avea teamă! o liniști doctorița. Înainte ca rîndunelele să-și ia zborul spre miazăzi, veniți să vă luați surioara.

Libelulele spuseră „la revedere” și făcură cale întoarsă spre casă.

Zilele treceau. Gingașa nu mai avea acum nici o tovarășă de joc și se zbenguia singură, zburînd peste iaz. Dar nici nu învățase nimic de pe urma nenorocirii ce i se întîmplase Subțiricăi. Era și mai zburdalnică. „Oricine poate să aibă o dată ghinion”, spunea ea, și nimeni nu putea s-o îndrepte pe calea cea bună... Pînă cînd... Pînă cînd într-o zi, mai-mai s-o pățească și ea.

Gingașa zbura ca de obicei peste iaz, zbenguindu-se în fel și chip. Tocmai izbutise să facă vreo cîteva rotocoale strașnice și se lăsa obosită să cadă în păpuriș. Acolo însă, groză-

vie! Gingașa rămase încremenită: Gurămare! Nici la două bătăi de aripă de ea sta broasca cea lacomă. Gingașa nu putea zbura mai departe, pentru că nu mai avea putere. Era prea obosită. De frică o trecuseră toate nădușile. În clipele astea își dădu seama cît de nesocotită fusese. Era însă prea târziu.

Hap! auzi ea deodată. Se opini cu mare greutate și izbuti să se tragă îndărăt, bătînd de două ori din aripi. Mai mult nu putea. „Gata. S-a isprăvit”, gîndi ea tristă, închizînd ochii.

Dar de ce întîrzia Gurămare alita? Ce aștepta? Deschise ochii, mai bătu puțin din aripi, ca să se mai îndepărteze cît de cît. Dar broasca? Unde s-a făcut nevăzută broasca? Să fi visat oare? Ce vis înfioră-

tor! Brrr! Se scutură toată. Ce vorbă! Gurămare nu se mai afla acolo, dar... Trei pași ceva mai departe, o barză își curăța cu poftă ciocul lung. Broaștele i-au plăcut totdeauna cel mai mult! Și Gurămare a fost și mare, și grasă! O adevărată truifanda!

— Da, da, micuță și zvăpăiată Gingașă! Erai s-o pățești rău de tot! Dar ține minte că n-am să pot întotdeauna să-ți vin în ajutor! Trebuie să știi să te ajuți singură!

— Ți mulțumesc, îți mulțumesc din suflet, vere Cioclung! N-o să mai fiu niciodată atât de neprevăzătoare și flustratică.

Dacă ar fi fost în stare, Gingașa ar fi început să dănțuiască de bucurie. Dar acum trebuia mai întâi să aștepte să-i treacă spaima, ca să poată zbura la celelalte libelule și să le povestească ce i se întâmplase. Asta i-a fost învățătura, și Gingașa a hotărât să se schimbe. Și s-a ținut de cuvânt.

Cînd Subțirica fu iar sănătoasă și se întoarse acasă, libelulele puseră la cale o serbare mare, la care au fost poftite și doctorița Veverița de la Clinica pădurii, și rădașca. Și cred că ați auzit că Gingașa a câștigat premiul întâi și cununa de stuf la concursul de prins muște. Cine n-a știut, află acum și se bucură împreună cu noi că, în sfîrșit, mica libelulă știe și ea ce se cuvine să facă și ce nu.

SPRINTENICA ȘI LENEVICA — CEI DOI VIERMI DE MĂTASE

— Ilenușo! Ia te uită! Unul... și încă unul! Ura, primii noștri viermi de mătase!

Săndel și Ilenușa porniră o horă în jurul odăii, rîzind și chiuind de bucurie. Păi te cred! În cutiuța cu nenumărate oușoare începuse să se miște ceva. Doi viermi de mătase n-au mai vrut să stea la strîmtoare în oușorul lor și, poc! au spart peretele și au scos capul afară. Aa! Dar aici e cu totul altfel decît în cămăruța întunecoasă în care fuseseră închiși pînă acum! Cît ai clipi, un vierme ieși cu totul din oușorul lui albăstriu și începu să se întindă în voie. Puțin mai departe zări pe cineva care scosese și el capul din ou și se uita la „lume”, tot atît de curios ca și dînsul.

— Frățioare, frățioare, ieși și tu afară! Aici poți să sari și să te zbenguiești poștești! strigă Sprintenica, viermele cel zgîlbîtu.

— Eh! Și în oul meu stau destul de bine. Nu-l nici o grabă! răspunse Lenevica, celălalt vierme, în vreme ce se tîra afară din ou.

— Credeți c-o să trăiți cît lumea? Grăbiți-vă! Timpul nu stă pe loc! se auzi deodată o voce subțirică. Sprintenica și Lenevica ridicară, mirați, privirile. În văzduh plutea o ființă care nu semăna de loc cu dinții. O vedeau pentru prima oară.

— Eu sînt musca Bîza. Vin de foarte departe și cîte n-am văzut!

— Poți să ne spui de ce viața noastră e atît de scurtă? întrebă Lenevica speriat.

— De ce? De ce? Pentru că... pentru că... pentru că așa este. Trăiești numai șase-șapte săptămîni, spuse Bîza.

— Hu! Hu! Hu! începu să bocească Lenevica.

— Mă, plîngărețule! Crezi că o să trăiești mai mult dacă urli așa? Cu asta n-ai făcut nimic. Vezi mai bine de-ți întrebuințează timpul cu folos, spuse Sprintenica.

— Ai dreptate, răspuse Lenevică, deși încă nu-i trecuse supărarea. Apoi se năpusti cu lâcomie asupra fragedelor frunze de dud, pe care Săndel tocmai le puse în cutioară.

— Trebuie să fac ceva. Numai că nu știu încă ce și cum. Ca prin vis îmi amintesc că mămica mea dragă îmi șoptise ceva. „Toarce, toarce, Sprintenică, fiul meu drag!” Și apoi parcă-mi mai spunea că am să cresc mare și o să zidesc o casă minunată. Chiar așa am să fac! Și Sprintenică începu și el să mănince: Bună mâncare! Dacă o să avem mereu frunzișoare fragede ca astea, tare bine o să ne meargă!

La început, în cutie se țirau numai cei doi viermi, Sprintenică și Lenevică, și se distrau dîndu-se de-a dura pe oușoarele rotunde. Apoi se făcură patru-șase-zec-treizeci, și pînă la urmă nu mai era chip să-i numeri. Sărăcii de ei! Nici să se miște nu mai puteau în cutiuța aceea mică! Stăteau inghesuiți ca boabele într-o păstale.

Cînd veniră însă acasă Săndel și Ilenuța, se și schimbă fața lucrurilor. Acum viermii stăteau pe o scîndură lată. Cum însă mereu ieșeau alți și alți viermi din oușoare, și locul acesta deveni îngust. În sfîrșit fură duși într-o cameră mare, luminoasă, de curînd văruiți și așezați pe paturi late de lemn.

— Frumos mai e acum la noi, Lenevică, zise Sprintenică. Ia te uită numai cîte etaje sînt!

Și cît loc avem! Aici la etajul al treilea, ne bate soarele drept în față. Oare fraților de jos le-o fi atît de bine și de cald cum ni-i nouă?

— Numai să nu cădem, spuse grijuliu un vierme, ce se avîntase prea aproape de marginea patului și privea în jos.

— Dacă o să fiți cumînți, n-o să vă fugăriți pe margine și n-o să faceți prostii, n-o să vi se întîmple nimic, se auzi iar vocea înțeleptei Biza, care pe dată se și făcu nevăzută.

Au trecut cîteva zile. Sprintenică fu deșteptat din somn de niște strigăte de uimire.

— Ia priviți la Sprintenică al nostru, cum s-a schimbat peste noapte! Ce mare și frumos s-a făcut! Toți se mirau. Chiar și Sprintenică se pipăia și nu-i venea să creadă și nu înțelegea ce se petrecuse cu el. Era mult mai mare ca pînă atunci și purta o haină de culoare mai deschisă.

— Acolo... acolo... uite încă un Sprintenică, strigă deodată un vierme și toți se inghesuiră. Ce să vezi? Era Sprintenică așa cum îl știu cu toți. Numai că tare mai era caraghios stînd așa, țeapăn și nemișcat! Ce-o fi oare?

— Proști mai sînteți! se auzi o voce cunoscută, din văzduh. Voi nu vedeți că asta e pielea veche a lui Sprintenică? Numai pielea. Înăuntru n-are nimic-nimic decît aer; atîta tot! Sprintenică și-a ieșit din piele! Și vouă o să vi se întîmple la fel, tuturor! De patru ori o să vă schimbați pielea, Și Biza, căci ea fusese, zbură mai departe.

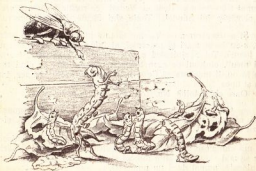
Viermii de mătase se uitau cu uimire unul la altul. Asta-i bună!

Biza avea dreptate. Din ce în ce mai mulți viermi își ieșeau din pielea care se făcuse prea strîmtă și-și puneau o haină nouă. Pe măsură ce creșteau, le creștea și pofta de mâncare. Săndel și Ilenuța trebuiau să aducă din ce în ce mai multe frunze.

De trei ori pînă acum își schimbaseră viermii pielea, cînd, într-o bună zi, Biza veni iar să-i vadă.

— Vă salut cu tot respectul, spuse ea lui Sprintenică și Lenevică, cu care se împrietenise. Așa da! Voi nu faceți de ocară bătrînul și preacinstiul vostru neam.

— Ce vrei să spui? o luă repede Sprintenică. În jurul celor trei se strînsesă roată o mulțime de ascultători.

— Ascultați și voi! Cum nu prea aveam multe de făcut, ce mi-am zis? Bizo, ia hai să mai vezi ce fac cei doi copii. Poate mai găsești pe la ei vreo felie de plăcintă cu unt sau cu marmeladă, să mai gusti și tu pe furis câte puțin! Cînd colo, nimic. Nici urmă de marmeladă! Săndel tocmai o asculta pe Lenuța dacă știe bine lecțiile...

— Și ce ne privește asta pe noi? În loc să ne lași să mîncăm liniștiți...

— Sigur! Cine putea să fie decît Lenevică! Ți-i gîndul numai la mîncat și la dormit. O să plesnești de gras ce ești! Tocmai pentru că vă privește pe voi am venit repede aci! Ia închipuiți-vă, despre ce vorbea Ilenuța? Vorbea despre voi, despre viermii de mătase. Spunea că neamul vostru are o vechime de mii de ani și că ați fost aduși de departe, de foarte departe, din țara în care oamenii au pielea galbenă, părul negru și ochii oblici, din China.

— Atît de bătrîni sîntem?

— Voi nu! Voi ați venit pe lume aici, la noi. Dar de acolo au venit strămoșii voștri.

— Or fi fost ei strămoșii noștri vestiți, dar noi sîntem niște bieți viermi, mărunți și fără însemnătate, spuse Sprintenică tare necăjit.

— Haida de! Astea-s vorbe de clacă! Păi de ce credeți voi că vă îngrijesc Săndel și Ilenuța? Voi nu știți cît de prețios e firul pe care-l toarceți? Ia uitați-vă colo pe fereastră. Tocmai trece mama Ilenuței. Vedeți ce rochie frumoasă are? Și cămășile lui Săndel... Toate sînt făcute din firul vostru...

Și a trecut vremea. Viermii și-au schimbat pielea de patru ori, s-au făcut mari și puternici, și într-o bună zi au început să toarcă. Tot Sprintenică a fost cel dintîi. „Toarce, toarce, flul meu”, cîntecul pe care Sprintenică îl auzise pe cînd mai era în ou, îl îndemna să fie și mai harnic. Torcea și lîpea, torcea și lîpea. Și ca el făceau toți ceilalți viermi.

Oare chiar toți? Nu. Toți, afară de Lenevică.

— Ce-i cu tine, Lenevică? Tu nu vrei să-ți faci gogoasă? Măi, că leneș mai ești! Dădu din umeri Bizo, ca dispref, și-și văzu de zbor.

— Ce să mă grăbesc? Am timp. Și așa o să trebuia să mă chinuiesc destul, spuse Lenevică, mîncînd mai departe. Nu se mai sătura de atîta mîncat și găsea că viața e frumoasă și plăcută, numai dacă nu muncești.

Din ce în ce se vedeau mai puțini viermi și din ce în ce mai multe gogoase frumoase, rotunde, aurii. Și dintre toate, cea mai frumoasă și cea mai mare era minunata căsuță a lui Sprintenică. Își țineuse cuvîntul.

Dar Lenevică? Atunci cînd se gîndise și el „eh! acumă pot s-o încep și eu, încetîșor”, da, cînd voise și el, în silă, să se înfășoare în gogoasă, era prea tîrziu. Se îmbulbaise și se îngrăbase atît de mult, că nici nu mai putea să se miște. Rămase locului și adormi iar, fără să-i pese. Numai că a doua zi își pierdu haina lui albă frumoasă și căpătă una verzui-cenușie, care din ce în ce se făcea mai întunecată și mai urîtă. Și a treia zi se slîrși cu el! Cînd Săndel și Ilenuța zvîrliră în foc resturile de frunze, îl zvîrliră și pe Lenevică. Acolo îl împinsese Lenevia.

Pe Sprintenică și pătuțul lui auriu de mătase, îl duseră însă la oraș, într-o casă mare, cu multe ferestre. Acolo l-au îngrijit și alintat, pînă ce într-o bună zi a ieșit din gogoasă, ca un minunat fluture argintiu. Nimeni n-ar fi recunoscut în el pe Sprintenică cel de odinioară.

Fluturi ca el mai erau mulți în odaia aceea și toți ieșiră din gogoasele cele frumoase. Acuma scoteau și ei ousoare din care aveau să iasă alți viermi de mătase, și apoi iar alți fluturi frumoși și harnici.

Și toți vor toarce, vor toarce mereu un fir subțire, subțirel. Și în torsul acesta vor trăi mai departe, peste urmași și urmași. Și fiecare va recunoaște, în țesătura gingașă, munca neobosită a viermilor de mătase.

Și Sprintenică scotea ouă, nenumărate oușoare mici, albastre, și fiecărui viermișor care dormea acolo, înăuntru, îi cînta la ureche, cu dragoste, prin peretele oului: „Toarce, toarce, fiul meu drag!”

CUPRINS

	Pag.
Prietenii din pădure	3
Povestea lui Crieri, tăietorul de lemne	3
Cum a ajuns căruțaș melcul Gum	12
Cum a fost scîlpăt de la moarte moliftul cel mare	18
Cum au păt-o păianjeni din Vinătorești	24
Cărăbușii uneltesc	31
Ce-au pus la cale căruțași	33
Atacul	36
Viermișor	40
Libelulele zglobii	48
Sprintenică și Lenevică — cei doi viermi de mătase	55

